உ

திருச்சிற்றம்பலம்.

ஸ்ரீஜ்ஞானஸம்பந்தகுரவேநம:

உண்மை விளக்கம்

எனும்

சித்தாந்த தீபிகை.

சமயஞானம், தத்துவஞானம், கலைஞானம், பூதபௌதிக முதலிய சாஸ்திரஞானம், இவற்றைப்பற்றி விவகரிக்கும் மாதாந்தப் பத்திரிகை.

1897வரு மகாராணியாரின் வைர ஜுபிலி தினத்தில் ஆரம்பிக்கப்பட்டது.

புத்தகம் க | 1897வரு டிசம்பர்மீ 21உ | இலக்கம்-எ

சூசிகை.

	பக்கம்.
திருமூலநாயனூர் அருளிச்செய்த திருமந்திரம் ...	145
தாயுமானசுவாமிகளருளிச்செய்த பாடல் உரை ...	153
சிதம்பர இரகசியம்	157
பூர்வீக சமயநிலை	161
கம்பநாடரும் அவர் கவிப்புலமையும்	165
திருவானைக்காவுலா	166

சந்தா விவரம்:—முன்பணங் கொடுப்போர்க்கு வருஷத்திற்கு ரூபா 4; பின்பணங் கொடுப்போர்க்கு வருஷத்திற்கு ரூபா 6; தனிப்பிரதியின் விலை அணா 8.

☞ முக்கிய விளம்பரம்:—சந்தா தொகைகளை இதுவரையில் அனுப்பாத கையொப்பக்காரர்கள் தயவுசெய்து கூடிய சீக்கிரத்தில் பணத்தை அனுப்பிவிடுவார்களென்று நம்புகிறோம். அப்படி அனுப்பும்பொழுது தொண்டைமண்டலம் ஸ்கூலில் "சித்தாந்த தீபிகை" மானேஜர் ம-ா-ா-ஸ்ரீ பு. ஷண்முகமுதலியாருக்கு மணி ஆர்டர் செய்யவேண்டும்.

Important! Important! Important!

THIRUVACHAKAM

— OF —

MANIKA VACHAKAR.

TRANSLATED INTO ENGLISH VERSE
WITH NOTES, &c., &c., &c.

Dr. G. U. Pope Writes :—

"I should like to publish it in three parts—

(i) A life of Manika Vachakar, with very copious appendices illustrating the Saiva system, as he knew it.

(ii) A Translation, as literal as may be, but in verse, of the fifty-two poems contained in the Thiruvachakam, with rather copious illustrative notes.

(iii) The Tamil Text, with a lexicon and concordance, and notes. This is ready for the Press, but such works find no sale, and I must have about £300 to print the whole properly at the University Press. The value of such a book to young Englishmen learning Tamil, and to educated natives of the Tamil lands, would I think be exceedingly great. Few works are *so full of feeling, so instinct with devout emotion, and so finished in expression,* as many of these lyrics. *It is a phase of thought and feeling which is worthy to be studied even more than the remains of Sanskrit literature.*"

Subscribers and Donors will communicate with R. RAMASUBBA AIYAR, Esq. B.A., B.L., High Court Vakil, Mylapore, Madras.

மெய்கண்டசாத்திரம்
மூலமும் உரையும்.

இதில் திருக்கைலாய பரம்பரைச் சிவஞானதான வள்ளலார்களாகிய சந்தான குரவர்கள் வேதாகமசாரமாகத் திருவாய் மலர்ந்தருளிய **திருவுந்தியார், திருக்களிற்றுப்படியார், சிவஞானபோதம், சிவஞானசித்தியார், இருபாவிருபது, உண்மைவிளக்கம், சிவப்பிரகாசம், திருவருட்பயன், வினாவெண்பா, போற்றிப்பஃறொடை, கொடிக்கவி, நெஞ்சுவிடுதூது, உண்மைநெறிவிளக்கம், சங்கற்பநிராகரணம்** ஆகிய பதினான்கு சித்தாந்த சாத்திரங்களும் அடங்கும்.

ஷை பரம்பரைத் துறைசையாதீனத்து மஹாசந்நிதானமாகிய ஸ்ரீலஸ்ரீ **அம்பலவாணதேசிக சுவாமிகள்** கட்டளையின்படி ஷை சாத்திரங்களைப் பற்பல ஆதீனத்துப் பிரதிகளைக்கொண்டு நன்காராய்ந்து, சிவானுபூதிமான்களெழுதிய சிறந்தஉரைகளுடன் **திராவிடமகாபாடியத்திற்கண்ட** பல குறிப்புகளைச் சேர்த்து, தேவாரத்தலமுறை போன்று (௮௮௦ பக்கங்கள் கூடிய ௧௧௦ பாரமான) ஒரே புத்தக ரூபமாய் வண்ணக்களஞ்சியம் - **காஞ்சி - நாகலிங்கமுதலியார்** அவர்களால் அச்சிடப்பட்டு, அழகான காலிக்கோ கட்டடஞ்செய்து வெளிப்படுத்தப்பட்டிருக்கிறது.

வைதீக சைவ சித்தாந்த சாத்திரங்களிற் பழகும் ஆசையினையுடைய சிவநேசச் செல்வர்கள் ஒவ்வொருவரும் இச்சாத்திரத் திரட்டொன்றினை வாங்கி அன்புடன் பூசித்து ஆசையுடன் வாசித்து, சுத்தாத்துவித சித்தாந்தவுண்மையினை உள்ளங்கை நெல்லிக்கனிபோற் கண்டு விவேகாதி சர்வசாதனசம்பந்நராகி விளங்குவாரெனத் திருவருளைச் சிந்திக்கின்றனன்.

சாத்திரத்தின் விலை.

	ரூ.	அ.	பை.
பட்டுக்கட்டடம்	௫	௮	௦
காலிக்கோகட்டடம்	௫	௦	௦
வி. பி. தபாற்கூலி	௦	௮	௦

வேண்டியவர்கள் சென்னைப் பெத்துநாயக்கன்பேட்டை பயிராகிமடத்துவீதி - ௫௫ - வது கதவிலக்கமுள்ள வீட்டில் வசிக்கும் ஷை **காஞ்சி - நாகலிங்கமுதலியாரிடத்து** வாலியு பேயபில் தபால்மூலமாகப் பெற்றுக்கொள்ளலாம்.

சென்னை :
ஹேவிளம்பி௵
கன்னிரவி ௨௨

இங்ஙனம்,
அஷ்டாவதானம்
பூவை-கலியாணசுந்தரமுதலியார்.

விளம்பரம்.

அருணகிரிநாதசுவாமிகள் அருளிச்செய்த **திருப்புகழில்,** முருகக்கடவுளின் ஆறுபடை வீடுகளாகிய **திருப்பரங்குன்றம், திருச்செந்தூர், பழநி, திருவேரகம், குன்றுதோறாடல், பழமுதிர்சோலை** இவற்றின் பாடல்களும், பஞ்சபூதஸ்தலங்களாகிய **காஞ்சிபுரம், திருவானைக்கா, திருவண்ணாமலை, திருக்காளத்தி, சிதம்பரம்** இவற்றின் பாடல்களும சேர்ந்து அறுநூற்று மூன்று பாடல்கள் நல்ல கடிதத்தில் பெரிய எழுத்தில் அச்சிடப்பட்டிருக்கின்றன விலை புஸ்தகம் ஒன்றுக்கு ரூபா **2.** தபால்செலவு அணா **2.** பத்து புத்தகங்கள் ஒரே காலத்தில் வாங்குபவருக்கு ஒருபுத்தகம் விலையில்லாமல் கொடுக்கப்படும். ஐந்து புத்தகங்களுக்கு மேற்பட்டு புத்தகங்கள் தேவையாயிருந்து எழுதினால் றெயில் மார்க்கமாக அனுப்பலாம். செலவு சகாயமாயிருக்கும். புத்தகம வேண்டுபவர்கள் அடியிற் கையொப்பமிட்ட என்னிடத்தில் பெற்றுக்கொள்ளலாம்.

2. **மதுரை, சீகாழி, திருவாரூர், நாகப்பட்டணம்** முதலிய அநேக திவ்யஸ்தலங்களின் பாடல்களும் பொதுப்பாடல்களுமாக இன்னம் 600-பாடல்கள் இரண்டாம்பாகமாக அச்சிடச் சித்தமாயிருக்கின்றன. இப்போது அச்சிட்டிருக்கும் முதற்பாகம் விரைவில் விலையாகும்படி அன்பர்கள் முயற்சி செய்வார்களேயாகில் அது பெரும்புண்ணியமா யிருப்பதுமன்றி இரண்டாம் பாகத்தை விரைவில் வெளிப்படுத்துவதற்கும் ஏதுவாயிருக்கும்.

ஏவிளம்பி௵
சித்திரை௴ ௪௨.

வ. த. சுப்பிரமணியபிள்ளை,
டிஸ்ட்ரிக்ட்டு முனிசீபு,
மதுரை.

உ

திருச்சிற்றம்பலம்.

ஸ்ரீஜ்ஞாநஸம்பந்தகுரவேநம:

உண்மை விளக்கம்

எனும்

சித்தாந்த தீபிகை.

சமயஞானம், தத்துவஞானம், கலைஞானம், பூதபௌதிக முதலிய சாஸ்திரஞானம், இவற்றைப்பற்றி விவகரிக்கும் மாதாந்தப் பத்திரிகை.

1897ஹு மகாராணியாரின் வைர ஜுபிலி தினத்தில் ஆரம்பிக்கப்பட்டது.

புத்தகம் க | 1897ஹு டிசம்பர்மீ 21உ | இலக்கம்-எ.

உ

திருச்சிற்றம்பலம்.

திருமூலநாயனார் அருளிச்செய்த திருமந்திரம்.

மனத்தி லெழுகின்ற மாயைநன் னுட
னினைத்த தறிவ னெனில்தா நினைக்கில
ரெனக்கிறை யன்பில னென்ப ரிறைவன்
பிழைக்கநின் றார்பக்கம் பேணிநின் றானே. (உஉ)

(இதன்பொழிப்புரை.) உயிரின் கண்ணே (நினைக்குந் தோறும்) உதியாநின்ற (சுத்த) மாயையாம் நல்ல பிரதேசத்தை யுடையராகிய சிவபிரான் (எவ்வெவரும்) நினைப்பதை அறிகின்றாரென (வேதாகமங்கள்) சொல்லுமாயின், (பின் யாதினால் அவரெல்லாம்) தாம் அவரை நினைக்கின்றாரில்லை; (அவ்வவரெல்லாந் தனித்தனியே) எனக்கு இறைவராகிய சிவபிரான் அன்பிலராயினார் என்பர்; (அவ்வாறு உரைத்தல் பழுதாம், யாதினாலெனில்) உய்யவேண்டித் தம்மிடத்தெய்தினார் உறவைத் தாம் விரும்பிநின்றார் (ஆதலினென்க.)

(குறிப்புரை.) ஆன்மாவின் அந்தரியாகஞானபூசை வாயிலாகச் சிவபிரானைச் சிந்திக்கச் சிந்திக்க அவர் அவ்வான்மாவின் கண்ணே விளங்கித் தோன்றுவர். இது நோக்கியே அருணந்தி சிவாசாரியர் "சிந்தையினிற் பூசித்துச் சிவனை ஞானத்தாற் சிந்திக்கச் சிந்திக்கத் தர்ப்பணத்தை விளக்க வந்திடு மொளிபோல வரவர வந்திடுவன் பின்மலமானதறுமே" என்று அருளிச் செய்தார். இவ்வுண்மை "மனத்தி லெழுகின்ற மாயை நன்னுடன்" என்றதனால் உணரற்பாற்று. குண்டலினி எனப்படும் சுத்தமாயையே பிரணவ மெனப்படும். இந்தப் பிரணவம் தேவர்களெல்லோர்க்கும் பிறப்பிடமாயும், சிவபெருமான் ஒருவர்க்கு இருப்பிடமாயும் போந்ததென்பது,

ஈசன் மேவரு பீடமா யேனையோர் தோற்றும்
வாச மாயெலா வெழுத்திற்கு மறைகட்கு முதலாய்க்
காசி தன்னிடை முடிபவர்க் கெம்பிரான் கழறு
மாசி றாரகப் பிரமமா மதன்பய னுய்ந்தான்.

என்பதனால் உணரப்படும். இதனால் சுத்தமாயாப் பிரதேசம் சிவபிரான் ஆதீனத்ததாயிற்று. இதுபற்றியே, ஈண்டுத் திருமூல நாயனார் சிவபிரானை "மாயைநன்னுடன்" என்றார்.

பஞ்சாரம் சக்ரம் பரிவர்த்ததே பிருது |

என்னும் யசுர்வேதீய ஆரணியக மந்திரத்துக்கு வியாசருளிய உபப்பிருமணத்தினால், பிரமசக்கரம் விஷ்ணுசக்கர முதலியவைகளிற் போந்த பிரணவங்கள் கவுணப்பொருளினாலே போந்தனவாம் என்றும், முக்கியமாய் சாந்தோக்கிய முதலிய பாசுபதோப நிடதங்களிலே முடித்துப் பேசப்பட்ட உற்கீதையாம் பிரணவமே அதர்வ சிகையினால் முடித்துக் காட்டப்பட்ட ஆகாய மத்தியஸ்த துரிய சிவபிரானைப் பொருளாகக் கொண்டதாய், பிரம விஷ்ணு ருத்திர மகேசுவர சக்கரம்நான்கிற்கும் மேலாய்நின்ற சதாசிவ சக்கரத்தின் பாலதாய்நின்ற பிரணவத்திலே முக்கியப்பொருளிலே போந்ததா

மென்று அறியப்படுகின்றது. எவ்வெவர் எவ்வெவற்றை உன்னினும் அவ்வவற்றை யெல்லாம் உடனிருந்து சிவபிரான் அறிகின்றாரென்று கொண்டன்றே ஸ்ரீ அப்பமூர்த்திகள்,

உள்குவா ருள்கிற் றெல்லா முடனிருந் தறிதி யென்று
வெள்கினேன் வெள்கி நானும் விலாவிறச சிரித்திட் டேனே.

என்று அருளிச்செய்தார். இவ்வுண்மை "நினைத்ததறிவன்" என்றதனால் உணர்த்தப்பட்டது. இதனால் பரப்பிரகிருதி ரூபசுத்தமாயைக்கும், பரப்பிரகிரிதிக்குக் கீழுள்ள சூக்குமப் பிரகிருதியினின்றுதித்த கலாதத்துவத்திற் பிறந்த மூலப்பிரகிருதியின்பாலதாய் (ஏகான்ம வாதிகளுடைய) சாத்துவிசகுணச் சுத்தமாயைக்கும் பேதம் பெரிதாமென்க. இதனால் பரப்பிரகிருதிச் சுத்தமாயையின்பாலராம் ஈசர் மூலப்பிரகிருதிச் சாத்துவிககுண சுத்தமாயாப் பிரதிவிம்ப 'ஈசன்' அல்லராமென்று கடைப்பிடிக்க. சிவபிரான் அன்பினில் விளைந்த ஆரமுதாயும், அன்பே சிவமாயும், அமர்ந்தாராதலினாலும், அவரை அன்புகொண்டே அறிதல் முறையாய விடத்தும், அன்பில்லாதான் ஒருவன் தனக்குச் சிவபிரான் அருளிற்றிலரென்று பிதற்றுவான் என்பதை உணர்த்துதற்கே "எனக்கிறை யன்பிலனென்பர்" என்று குறிக்கப்பட்டது. தம்மிடத்திலே (சிவபெருமானிடத்திலே) உய்யவேண்டும் என்ற கருத்தினால் "அடைந்தாரை அவர்க்குவரும் ஏதத்தை நீக்கி ஆதாரமாய் நின்று பேணுவது தலைமைக்குணமுடையார்க்குக் கடமையாமாதலில்," "சார்ந்தாரைக் காத்தல் தலைவர்கடனாதல்" என்று சிவஞான போதமும் "சார்ந்தார்க்கின்னமுதானானே" என்று திராவிட சுருதியும் கூறின. அவ்வுண்மை "பிழைக்க நின்றார் பக்கம் பேணிநின்றானே" என்றதனால் உணர்த்தப்பட்டது.

வல்லவன் வன்னிக் கிறையிடை வாரண
நில்லென நிற்பித்த நீதியு ளீசனை
யில்லென வேண்டா மிறையவர் தம்முத
லல்லும் பகலு மருளுகின் றானே. (உரு)

(இ-ரை.) அக்கினிக்குத் தெய்வமாகிய சிவபிரான் சர்வகர்த்திருத்துவமுடையவர் (சர்வவல்லமை யுடையர்); (தேவர்களைத் துரந்து போந்த கயாசுரன் என்னும்) யானையை (அவர்மேல் அடராது) நில் என்று (தம்பாதத்தினால் உதைத்துத் தடுத்து) இடைக்கண்ணே நிற்பித்த நீதியுளராகிய சிவபிரானை (நம்மிடத்து அன்பு வைக்க) வில்லை என்று சொல்ல வேண்டியதின்றாம்; தமது (ஆன்ம) நாயகராகிய சிவபிரான் (தம்மைப் பிரியாதுடனின்று) அல்லும் பகலுந் திருவருள் பாலிக்கின்றார் (ஆதலிலென்க.)

(கு-ரை.) சிவபிரான் அக்கினிக்கு இறைவராயினாராதலினன்றோ "உருத்திரனை யுடைத்து அக்கினி" என்பது பொருள்பட,

த்வமக்நே |

என்று சுருதி கூறியதாமெனச் சதுர்வேத தாற்பரிய சங்கிரகம் "அக்நிம்" என்றற்றொடக்கத்த எழுபத்தைந்தாம் சுலோகத்தினால் உரைத்தது. "பொருப்பிடையான் நெருப்பிடையான்" என்றது திராவிட சுருதியுமாமென்க. இது "வன்னிக்கிறை" என்பதனால் உணர்த்தப்பட்டது. கயாசுரன்என்பான் ஒருவன் யானை வடிவமுற்றுத் தவத்தினரை யெல்லாம் துரந்து செல்ல, அத்தவத்தினரெல்லாம் ஸ்ரீகாசிவிசுவேசுரப் பெருமானைச் சரண்புகுவாராக, சிவாபிரானார் உக்கிர வடிவமொன்று கொண்டு நின்று தவத்தினர்மீது தொடர்ந்த கயாசுரன் என்னும் அந்தயானையைத் தம்பாதத்தினால் உதைத்துக்கொன்று அதன் தோலைக் கிழித்துப் போர்த்து உயிர்களிடத்துக் கொண்ட அன்பை விளக்கினார் என்பது போதரவே, "வாரணனில்லென நிற்பித்த நீதியுளீசனை யில்லென வேண்டாம்" என உணர்த்தினார். சிற்றறிவு சிறுதொழிலுடைய ஆன்மாக்கள் ஐம்பொறிப் பாலனவாய விஷயங்களைத் தனித்தனியே அவாவி அறிந்து செய்து கொண்டிருக்கும சகலாவஸ்தையிலும் (பகலிலும்), கருவிகளெல்லாங் கழன்று அதனாற் சிற்றறிவு சிறுதொழில் வெளிப்படற் கேதுவின்றிக் கிடக்கும் கேவலாவஸ்தையிலும் (அல்லிலும்), சிவபிரான் அவ்வவ்வான்மாக்களுக்கு அவ்வவ்வான்மாக்களினும் இனியராய்ப் போாதுநின்று காத்தருளுகின்றாராதலில் "அல்லும் பகலு மருளுகின்றானே" என்று சொல்லப்பட்டது. இதனால் இரவும் பகலுமாகிய எக்காலமும் நமக்கு உயிர்க்குயிராய் நின்று அருளுகின்றாராதலில் அவரை அன்பிலரென்று கூறுதல் அடாதென்பதாம் என்க.

போற்றிசைத் தும்புகழ்ந் தும்புனி தன்னடி
தேற்றுமி னென்றுஞ் சிவனடிக் கேசெல்வ
மாற்றிய தென்று மயலுற்றுச் சிந்தையை
மாற்றிநின் றார்வழி மன்னிநின் றானே. (உச)

(இ-ரை.) அநாதிமல முத்தராகிய சிவபிரான் திருவடியை வாழ்த்தியும் புகழ்ந்தும் (சிந்தையைத்) தெளிவியுஙகள்; சிவபிரான்றிருவடிக்கே எக்காலமும் (செல்லும்) செல்வமாகச் (சிந்தை) நேர்பட்டதாமென மோகமுற்றுச் சிந்தையைப் (பசுகரணத்தினின்று சிவகரணமாமாறு) மாற்றி நின்ற ஞானிகளுடைய சன்மார்க்க நெறியின்பாலராய் நின்றார் சிவபிரான்.

(கு-ரை). உலகியல்பெல்லாந் தூர்ந்துபோகத் தம்சிந்தை உருக உருக வாழ்த்திப் புகழ்ந்து நிற்கும் மெய்யடியாரிதயம் இன்பமாய்த் தெளிந்திருக்குமாதலில் ஸ்ரீஞானசம்பந்தர் அருளிய "பாரூர்பாடலார் பேராரின்பமே" என்னுந்திருவாக்குக்கு இசைவுறவே, "போற்றிசைத் தும்புகழ்ந் தும்புனி தன்னடி தேற்றுமின்" என்று உரைக்கப்பட்டது. இதுபற்றியே திராவிடசுருதியும் "தேறினார் சித்தத்திருந்தார் தாமே" என்று கூறிற்று. ஸ்ரீமாணிக்கவாசகசுவாமிகள் "காணுங் கரணங்களெல்லாம பேரின்பமெனப், பேணுமடியார் பிறப்பகல" எனவும், உய்யவந்த தேவநாயனார்

பாலைநெய்தல் பாடியதும் பாம்பொழியப் பாடியதும்
காலனையன் றேவிக்க ராங்கொண்ட—பாலன்
மரணந் தவிர்த்ததுவு மற்றவர்க்கு நந்தங்
கரணம்போ லல்லாமை காண்.

எனவும், அருண்மொழித்தேவர் "உணர்வு நேர்பெற வருஞ் சிவபோகம்" எனவும், "அளப்பருங் கரணங்களுன்குஞ்சிந்

தையேயாக" எனவும் கூறிய உண்மைபோதர "சிந்தையை மாற்றிநின்றார்வழி மன்னிநின் றானே" என்றுரைக்கப்பட்டது. ஈண்டு (நெறி) வழி என்றது கேட்டல் சிந்தித்தல் தெளிதல் நிட்டை என்னும் சன்மார்க்க நெறியின்பாலதாம்.

பிறப்பிலி பிஞ்ஞகன் பேரரு ளாளன்
னிறப்பிலி யாவர்க்கு மின்ப மருளுந்
துறப்பிலி தன்னைத் தொழுமின் தொழுதான்
மறப்பிலி மாயா விருத்தமு மாமே. (உரு)

(இ-ரை). பிறப்பில்லாராகிய பிஞ்ஞகராம் சிவபிரான் பேரருளுடையர்; இறப்பிலராகிய இந்தச் சிவபிரான் எல்லோர்க்கும் பேரின்பமளிப்பாராயினர்; துறக்கற்பாலரல்லராகிய இந்தச் சிவபிரானைப் பிரியாது தொழுமின்கள்; அவ்வாறு தொழுதால் (நம்மை ஓர் காலத்தும் பிரியாது) மறவாதுடனிற்கும் சிவபிரானால் (நம்மைப் பற்றிய) மாயை நீங்கிவிடுதலுமாம்.

(கு-ரை). சிவபிரான் பிறவாதவரென்பது போதரச் சுவேதாசுவதரோபநிடதம் "அவர் பிறவாதவரும் நித்தியருமாம்" எனப் பொருள்படும்.

அஜம் த்ருவம் |

என்று கூறிற்று. இதனாற் சிவபிரான் "பிறப்பிலி" எனப்பட்டார். சிவபிரான் இறவாதவர் என்பது போதரப் பிருகதாரணியோபநிடதம் "இந்தப் பெரிய மகானாகிய பரமான்மாவானவர் (சிவனார்) ஜரையில்லாதவரும், இறவாதவருமாயுள்ளார்" என்பது பொருள்பட

ஸவாஏஷமகாநஜ ஆத்மா ஜரோமரஃ |

என்று கூறிற்று. "பிறப்பிலியை யிறப்பிலியைப் பேராவாணி விண்ணவரை" எனவும்,

" பிறவாது மிறவாதும் பெருகி னானைப்
பேய்பாட நடமாடும் பித்தன் றன்னை
மறவாத மனத்தகத்து மன்னி னானை
மலையானைக் கடலானை வனத்து ளானை"

எனவுந் திராவிடசுருதிகள் கூறுமாற்றால், சிவபிரான் "பிறப்பிலி" எனவும்,"இறப்பிலி" எனவும் பட்டார். சிவபிரான் கங்கைசந்திரன் அரவு முதலிய அமைந்த சடாமுடியையுடையராதலில் திராவிடசுருதி "பிடித்தவன்காண் பிஞ்ஞகனும் வேடத்தான்காண் பிணையல்வெறி கமழ்கொன்றை யரவுசென்னி முடித்தவன்காண்" என்று கூறினமைக்கிசைய அவர் "பிஞ்ஞகன்" எனப்பட்டார். எந்தெந்த இடங்களிலே எந்தெந்தக்காலங்களிலே எந்தெந்த யோனிவாய்ப்பட்டு நாம் பிறக்குங் காலத்தும் அந்தந்த இடங்களிலே அந்தந்தக் காலங்களிலே அந்தந்த யோனிகளிலே தாமும் பிரியாது பெத்தநிலையிலே தாம் நம்முள்ளே மறைந்து நமக்குப் பின்னாகியும், முத்திநிலையிலே நம்மைத் தம்முள்ளே அடக்கித் தாம் நமக்கு முன்னாகியும் இப்படியே என்றும் துறக்கப்படாது உபகரித்து நின்றமையால் "துறப்பிலி" எனப்பட்டார். சிவபிரான் இவ்வாறு பெத்தமுத்திநிலைகளிலே துறக்கப்படாது என்றும் உபகரித்து நிற்கும் இவ்வியல்பு இருபாவிருபஃதிற் போந்த "கோலங்கொண்டவாறுணராதே" என்னுஞ் செய்யுளால்அறியப்படும். சிவபிரான் தம்மை மறந்த சத்துருக்களாயினோரையும் தாம் மறவாது நினைந்தருளுகின்றாராதலில் பெரியோர் "அடையாதார்க்கு நீடருள் புரியுநித்தன்" என்றும், "எண்ணலாரையு நினைத்தருள் புரிதருநிமலன்" எனவும் கூறியவுண்மை "மறப்பிலி" என்றமையினால் உணர்த்தப்பட்டது. இவ்வாறே திராவிடசுருதியும "மறப்பிலியை மதியேந்து சடையான்றன்னை" என்று கூறிற்று. அவ்வாறு மறவாது எத்துங்கால் மாயாவினைகளெல்லாம நீங்கிவிடும் என்ற கருத்தினால் ஸ்ரீஞானசம்பந்தர்.

உய்யலுறுவீர்கா
ளையனருரைக்
கையினாற்றொழ
நையும்வினைதானே.

என்று கூறிய உண்மை "மாயாவிருத்தமுமாமே" என்றதால் குறிக்கப்பட்டது.

தொடர்ந்துநின் றானைத் தொழுமின் றொழுதாற்
படர்ந்துநின் றான்பரி பாரக முற்றுங்
கடந்துநின் றான்கம லம்மலர் மேலே
யுடந்திருந் தானடிப் புண்ணிய மாமே. (உசா)

(இ-ரை.) (நம்மைப்பிரியாது) தொடர்ந்துநின்ற சிவபிரானைத்தொழுங்கள்; அவ்வாறுதொழுதால் அவர்(நும்மை)நினையாநிற்பர்; எப்புறமும் பிரபஞ்சமெல்லாம் கடந்து நின்றாராய்ப்பின் இதயகமலத்தின் கண்ணே அமர்ந்திருந்தார், (இது) அவர் திருவடிப் புண்ணியமேயாம்.

(கு-ரை) ஆன்மாக்களைப் பெத்தமுத்தி இரண்டினும் பிரியாது தொடர்ந்து நின்றாராகிய சிவபிரானை எக்காலமும் மறவாதிருத்தல் கடமையாம் என்பது பற்றியே தெய்வப்புலமைத் திருவள்ளுவநாயனார்,

எழுமை யெழுபிறப்பு முள்ளுவர் தங்கண்
விழுமந் துடைத்தவர் நட்பு.

என்று கூறினார். இவ்வுண்மை கடைப்பிடித்துச் சிவபிரானைத் தொழுதால் நன்றி மறவாமையாய் முடியுமென்பது போதர, "தொடர்ந்துநின் றானைத் தொழுமின்" என்று கூறியதாம். அண்டமோரணுவாம் பெருமைகொண்டு நின்ற சிவபிரான் அணுவோரண்டமாஞ் சிறுமைகொண்டு ஆன்மாக்களுக்கு அருளும் பொருட்டு உள்ளக் கமலத்தின் கண்ணே பிரியாதுளாராயினார் என்பது போதர, "பரிபாரகமுற்றுங் கடந்துநின்றான் கமலம்மலர்மேலே யுடந்திருந்தான்" என்று உரைக்கப்பட்டது. தாமே பிரமம் தாமே பிரமம் எனப் பிரமாவும் விஷ்ணுவும் அன்னரூபமும் பன்றி ரூபமுமுற்று விண்ணிற் பறந்தும் மண்ணையிடந்தும் காண்டற் கரியராய் அண்டங்களை யெல்லாம் மேருவெனும்படி கடந்தூடுருவிநின்ற சிவபிரான் தம்மைத் "தொடர்ந்துவிடாத தொண்டர்க், கணியன சேயனதேவர்க் கையாற னடித்தலமே" என்றும் "பண்டானைப் பரந்தானைக் குவிந்தான்றன்னை" என்றும் ஸ்ரீ அப்பமூர்த்திகள் அருளியவாறு, அடியவர் உள்ளக்கமலத்தின்கண் ஆயினமை அருட் புண்ணிய விசேஷமாமன்றி மற்றியாது

மின்றும் என்னும் அருமை உணர்த்தி "அடிப்புண்ணியமாம்" என்றுரைக்கப்பட்டது.

சந்தி யெனத்தக்க தாமரை வாண்முகத்
தந்தமி லீசனரு ணமக் கேயென்று
நந்தியை நாளும் வணங்கப் படுமவர்
புந்தியி னுள்ளே புகுந்துநின் றானே. (உஎ)

(இ-ரை.) சந்தியின்கண் உண்டாகிய செவ்வானின் எழிலையுடைய கமல மலர்போலும் ஒளிபொருந்திய வதனத்தையுடைய முடிவிலாச் சிவனார் திருவருள் நமக்கேயா மென்று, அச்சிவபெருமானைத் தினந்தோறும் வணங்குகின்றாரது சிந்தையின் கண்ணே (அவர்) புகுந்து (பிரியாது) நின்றார்.

(கு-ரை). சிவபிரான் அந்தியின்கண் உண்டாகிய செவ்வானெழிலையுடைய அம்பலத்தின்கண்ணுளனாகிய பரமனும் என்பது "அந்தியின்வாயெழிலம்பலத்தெம்பரன்" என்றுமாணிக்கவாசகசுவாமிகளும் "ஆகாத நஞ்சுண்ட வந்திவண்ணர்" என்று வாகீசரும் கூறிய கருத்திற்கிசையவே "அந்தியெனத்தக்கவந்தமிலீசன்" என்று குறிக்கப்பட்டது. தினைத்துணைப்போதும் சிவபிரானை மறந்தால் உய்வில்லையாமாதலில் உய்தியின்பொருட்டுச் சிவபிரானை வணங்குதல் நெறியாமென்பது போதர ஸ்ரீவாகீசர் "அம்பலக்கூத்தனைத் தினைத்தனைப்பொழுதும் மறந்துய்வனோ" எனவும், "நாடோறும் நவின்றேத்த நன்மையாமே" எனவும் உணர்த்திய உண்மை "நந்தியை நாளும் வணங்கப் படுமவர் புந்தியினுள்ளே புகுந்து நின்றான்" என்று உணர்த்தப்பட்டது.

இணங்கிநின் றானெங்கு மாகிநின் றானும்
பிணங்கிநின் றான்பின்முன் னாகிநின் றானு
முணங்கிநின் றானம ராபதி நாதன்
வணங்கிநின் றார்க்கே வழித்துணை யாமே. (உஅ).

(இ - ரை) உயிரின் கண்ணே உடங்கியைந்து நின்றாராய்ப் பின் எங்குமாகி நின்றோரும், சமீபத்தினராய் நின்று (பின் என்பவைக் கெல்லாம்) பின்னும், (முன் என்பவைக் கெல்லாம்) முன்னுமாய் நின்றோருமாகிய சிவநாதர் (யாண்டும்) மறைந்து நின்றார்; (அங்ஙன மாயினும்) தம்மை வழிபட்டவர்க்கு வழித்துணையாவர்.

(கு-ரை). சிவபிரான் ஆன்மாவுக்கு உயிராயினார், அதனால் அவருக்கு ஆன்மா உடலாயிற்று என்பது போதர, பிருகதாரணியோபநிடதம்,

யஸ்யாத்மா சரீரம் |

என்று கூறியதற்கிசைய "இணங்கிநின்றான்" என்று உணர்த்தப்பட்டது. சிவபிரான் எங்குமாகிநின்றான் என்பது "இருநிலனாய்த் தீயாகி நீருமாகி யியமானனா யெறியுங் காற்றுமாகி, யருநிலையதிங்களாய் ஞாயிறாகியாகாசமா யட்டமூர்த்தியாகி" எனவும், "எல்லாவுலகமுமானாய் நீயே" எனவும், "ஊனா யுயிரானா யுடலானா யுலகானாய், வானாய் நிலனாய் கடலானாய் மலையானாய்" என்றற் றொடக்கத்த ஸ்ரீவாகீச ஸ்ரீசுந்தர சுருதிகளினாலே உணரப்படும். சிவபிரான் நம்மை நெருங்கிச் சமீபத்துள்ளாராய், பின்னர் அவர் முந்தியனவெல்லாம் பிந்த முந்துபவராயும், பிந்துவன வெல்லாம் முந்தப் பிந்துபவராயும் நின்றார் என்பது போதர, ஸ்ரீமாணிக்கவாசக சுவாமிகள் "முன்னைப் பழம்பொருட்கும் முன்னைப் பழம்பொருளே பின்னைப் புதுமைக்கும் பேர்த்துமப் பெற்றியனே" எனவும், ஸ்ரீவாகீசர் "முன்னுமாய்ப் பின்னுமாய் முடிவானான் காண்" எனவும், கந்தபுராணம் "முன்னதின் முன்னென மொழிதுமேயெனில் பின்னதிற் பின்னுமாய்ப் பேசநிற்றியால்" எனவும் போந்த உண்மை, "பின்முன்னாகி நின்றான்" என்பதனால் உணரப்படும். "அமராபதி" என்பதைச் சிவனார்க்குப் பெயராய்க்கொண்டு "சிவநாதன்" என்று பொருள்படுத்தப் பட்டது. இஃதொழிந்து அமராபதி என்றதை இந்திரனுக்குப் பெயராகக்கொண்டு இந்திரனுக்கு நாயகராகிய சிவனாரென்று பொருள் கோடலுமாம். சிவபிரான் வணங்கிநின்றார்க்கே வழித்துணை யாவர் என்னும் உண்மை ஸ்ரீசுந்தரமூர்த்தி நாயனாருளிய "வானநாடனே வழித்துணை மருந்தே" என்றதனால் அறியப்படும்.

காணநில் லாயடி யேற்குற வாருள்ள
நாணநில் லேனுன்னை நான்றழு விக்கொள்ளக்
கோணநில் லாத குணத்தடி யார்மனத்
தாணிய னாகி யமர்ந்துநின் றானே. (உகூ)

(இ-ரை.) (சுவாமீ) நீவிர் எனக்குக் காணநில்லீர்; அடியேனுக்கு உறவாவார் நீவிரன்றி மற்றியார்; அறிவினாலே நும்மை நான் தழுவிக்கொள்ளத் தாழ்க்க மாட்டேன். நேர்பட்ட குணத்தினை யுடையராகிய (ஞானிகள்) அறிவின் கண்ணே பசுமரத்தாணி போலாயமர்ந்து (விளங்க) நின்றவரே.

(கு-ரை.) சிவபிரான் ஊனக் கண்ணுக்குப் புலப்படாது உள்ளக் கண்ணுக்கே புலப்படுவார் என்னும் உண்மை போதர, நெஞ்சுவிடுதூது "விண்மேற், றுளக்காமனின்ற பெருஞ்சோதி—யுளக்கண்ணுக், கல்லாது தோன்றா வமலன்" எனவும், பட்டினத்தார் "உளக்கண்ணுக் கல்லாதூன் கண்ணாலோருமதோ" எனவும் உணர்த்திய திருவாக்குகளுக்கிசைய, சிவபிரான் உள்ளக் கண்ணுக்குப் புலப்பட்டு நிறறல் வேண்டும் என்னும் பிரார்த்தனையினாலே "காணநில்லாய்" என்று கூறப்பட்டது. சிவபிரானே ஆன்மாக்களுக்கு மிக்க இனியராய் உற்றவுறவினராய் நிற்பவராதலின், அச்சிவபிரானையே தமக்கு எப்பொருள்களுமாமெனக்கொண்டு, மற்றையுலகினரை யெல்லாம் பொருட் படுத்தாது மெய்யடியார் துறந்து நிற்பாராதலில், அக்கருத்துக்கொண்டே சுந்தரமூர்த்திநாயனார் "திருவுமெய்ப்பொருளுஞ் செல்வமு மெனக்குன் சீருடைக்கழல்களென்றெண்ணி, யொருவரை மதியாதுறாமைகள் செய்து முடியு முறைப்பனாய்த் திரிவேன்" எனவும், திருநாவுக்கரசுசுவாமிகள்,

வானந் துளங்கிலென் மண்கம்ப மாகிலென் மால்வரையுந்
தானந் துளங்கித் தலைதடு மாறிலென் றண்கடலு
மீனம் படிலென் விரிசுடர் வீழிலென் வேலைநஞ்சுண்
டேமொன் றில்லா வொருவனுக் காட்பட்ட வுத்தமர்க்கே.

எனவும், பட்டினத்தடிகள் "யாவரே யிருந்தும் யாவரே வாழ்ந்தும் யாவரே யெமக்குறவாயும், தேவரீரல்லாற் றிசை

முகமெனக்குத் திருவுளமறிய வேறுளதோ" எனவும் அருளிய திருவாக்குகளுக் கிசையவே "அடியேற்குறவார்" என்று குறிக்கப்பட்டது. அருணகிரிநாதர் "அறிவையறிவது பொருளெனவருளிய பெருமாளே" எனவும், திருநாவுக்கரசு சுவாமிகள் "தாயிலானைத் தழுவு மென்னுவியே" எனவும் உரைத்தமைக் கிசையவே, ஸ்ரீமூலர் "உள்ள நாணநில் லேனுன்னை நான்றழு விக்கொள்ள" என்றருளிச் செய்தார். சாத்துவிக ராசச தாமசம் என்னும் முக்குணங்களும் ஏக தேசக்காட்சிகளிற் சென்று கோணிநில்லாது வியாபகமுறல் வேண்டும் என்று கொண்டு "விரிந்திடு மறிவுங்காட்டி வீட்டையு மளிப்பன மேலோன்" எனவும், "குணமொரு மூன்றுந்திருந்து சாத்துவிகமே" எனவும் போந்த திருவாக்குகளுக் கிசையவே "கோணநில்லாத குணத்தடியார் மனத்து நின்றோன்" எனக் கூறப்பட்டது. மெய்யடியார் தம்முள்ளத்தைச் சிவபிரானிடத்து ஒப்புவிக்குங்கால் சிவபிரான் அவர் உள்ளத்தைப் பிரியாது தாம் அவர்க்கு அபின்னமாய்த் தமது பேரானந்தப் பெருஞ்செல்வ முழுதும் பதித்து நின்றார் என்பது உணர்த்த, ஸ்ரீமாணிக்கவாசக சுவாமிகள் "ஆனந்த வார்கழலே, யொப்பாக வொப்புவித்த வுள்ளத்தா ருள்ளிருக்கும்" என்று கூறிய திருவாக்குக் கருத்துள்ப்பட "அடியார் மனத்தாணிய ஞகி யமர்ந்துநின் றானே" என்று உரைக்கப் பட்டது.

வானின் றழைக்கு மழைபோ லிறைவனுந்
தானின் றழைக்குங்கொல் லென்று தயங்குவா
ரானின் றழைக்கு மதுபோலென் னந்தியை
நானின் றழைப்பது ஞாலங் கரியே. (கூ0)

(இ-ரை.) ஆகாயத்தினின்று (இடி இடித்து) அழைக்கும் மேகம்போல, (சிவபிரான்) தாம் நின்று நம்மை (உரத்த சத்தத்தினால்) அழைப்பாரோ என்று (பலர்) வருந்துகின்றார்; (அஃது பொருந்து மாறின்றாம்); தலையீற்றுப் பசுவானது (கன்றை நினைந்து கதறி) நின்றழைக்குமாறு போல, என் சிவபிரானை நான் (தலையன்பினால்) நின்று அழைப்பதற்கு ஞாலமே சான்றாம்.

(கு-ரை.) தலையீற்றுப் பசுவானது அன்பு மிகுதியினாலே தன் கன்றை நினைந்து கதறி அழைத்தல் ஞாலத்திலே வழக்கமாதல்போல, கசிந்துருகும் மெய்யன்பு ஒன்றே வேண்டி ஸ்ரீமாணிக்கவாசகசுவாமிகள் "குற்றாலத் தமர்ந்துறையுங் கூத்தாவுன் குரைகழற்கீழ்க் கற்றாவின் மனம்போலக் கசிந்துருக வேண்டுவனே" என்று அருளியவாறே, ஸ்ரீமூலரும் சிவபிரானையுற்றுக் கசிந்துருகி நின்றாரென்பது போதரவே "ஆனின்றழைக்குமது போலென்னந்தியை நானின்றழைப் பது ஞாலங்கரியே" என்றார்.

மண்ணகத் தானொக்கும் வானகத் தானொக்கும்
விண்ணகத் தானொக்கும் வேதத்தி னானொக்கும்
பண்ணகத் தின்னிசைப பாடலுற் றானுக்கே
கண்ணகத் தேநின்று காதலித் தேனே. (கூக)

(இ-ரை.) சிவபிரான் பூவுலகத்துள்ளார் போல்வர். புவலோகத்துள்ளார் போல்வர். சுவலோகத்துள்ளார் போல்வர். பிரணவத்துள்ளார் போல்வர். (அங்ஙனம் யாண்டும் வியாபித்துளராயினும்), பண்ணின் கண்ணுள்ள இன்னிசைகொண்டு (யாழ்கொண்டு) கானஞ் செய்யும் சிவபிரானுக்கே (உள்ளக்) கண்ணிடமாக நின்று யான் அன்பு செய்தேன்.

(கு-ரை.) மண், வான், விண் என்னும் மூன்றிடம் ஈண்டு குறிக்கப்பட்டமையால், இம்மூன்றும் முறையே காயத்திரியின் மூன்று வியாகிருதிகளினாலே குறிக்கப்பட்ட பூலோக, புவலோக, சுவலோகமாமென்று பொருள்கோடலே சால்பாம். ஈண்டுப் பூலோகம் என்றது பிருதிவியாய்ப் பிரமாண்ட ரூபத்தையும், புவலோக மென்றது அந்தரிக்ஷமாய்ச் சூக்குமப்பிரகிருதி மாயாபதத்தையும், சுவலோக மென்றது ஆகாசமாய்ச் சிவதத்துவத்தின்பாலதான பரமாகாசபதத்தையும் குறித்ததாமெனக் கோடற்பாற்று. "பூலோக புவலோக சுவலோகமாய்ப் பூதங்களாய்" என்று திராவிடசுருதியுங் கூறிற்று. எனவே, ஆன்மதத்துவ வித்தியாதத்துவ சிவதத்துவங்களின்பாலராயினர் சிவபிரான் என்பது கொள்ளுதற்கே "மண்ணகத்தான்," "வானகத்தான்," "விண்ணகத்தான்" என்று கூறி, இம்மூன்றும் அகார உகார மகார வியஷ்டிப் பிரணவத்தினாற் குறிக்கப்படும் என்று காட்டற்கே "வேதத்தினன்" என்றும், இப்பிரபஞ்ச மெல்லாவற்றையும் மகாசங்கார காலத்தில் ஒடுக்கிவிட்டுத் தாம் ஏகராய் நாதாந்தத்தில் விளங்குவார் என்பது கொண்டு ஸ்ரீவாகீசர் "பண்ணாரப்பல்லிலயம் பாடினான்காண்" எனவும்,

பெருங்கடன் மூடிப் பிரளயங்கொண்டு பிரமனும்போ
யிருங்கடன் மூடி யிறக்கு மிறந்தான்க ளேபரமுங்
கருங்கடல் வண்ணன்க ளேபர முங்கொண்டு கங்காளராய்
வருங்கடன் மீளநின் றெம்மிறை நல்வீணை வாசிக்குமே.

என்று கூறிய கருத்தற, "பண்ணகத் தின்னிசை பாடலுற்றான்" எனக் கூறப்பட்டது. இவ்வாறு சமஸ்தப் பிரபஞ்சங்களை யெல்லாம் ஒடுக்கிநின்ற இப்பெருவெளியின் கணே ஆன்மாச் சிவத்தோடு அத்துவிதமாய் இசைந்து பேரின்பந் துய்க்குங்கொல்லாம் என்பது போதரப் பட்டினத்தார் "பூதமுங் கரணம் பொறிகளைம்புலனும் பொருந்தியகுணங்களோர்மூன்றும், நாதமுங் கடந்தவெளியிலே நீயுநானுமாய் நிற்குநாளுளதோ" என்று உரைக்குங் கருத்துக் கிசைய "பாடலுற் றானுக்கே கண்ணகத் தேநின்று காதலித் தேனே" என்று உரைக்கப்பட்டது.

தேவர்பி ரானம்பி ரான்றிசை பத்தையு
மேவுபி ரான்விரி நீருல கேழையுந்
தாவுபி ரான்றன்மை தானறி வாரில்லை
பாவுபி ரானருட் பாடலு மாமே. (கூஉ)

(இ-ரை.) தேவநாயகராகிய சிவபிரானே நமது நாயகர்; பத்துத் திசையையும் வியாபித்து நிற்கும் சிவபிரான் விரிந்த நீர்மையையுடைய சப்தலோகங்களையும் கடந்து நின்றார்; அவரது இயல்பைத்தான் அறிகின்றாரில்லை; (ஆதலால்) துதிக்கற் பாலராம் சிவபிரானுடைய அருட்பாக்களும் (அவரை அறிதற்கு) வாயிலாம்.

(கு-ரை.) தேவநாயகராகிய சிவபிரான் பத்துத்திசைகள் பொருந்திய பூவுலகத்தையும் அதற்கு மேல் நின்ற சப்த லோகங்களையுந் தாண்டி நின்றாராதலில், அவர் பெருமை யார்க்கும் அறிதற் கரிதாகிய பெரும்பெற்றியதாம் என்றுணர ஸ்ரீஞானசம்பந்தர் "ஆயினும் பெரிய ராரறிவாரவர் பெற்றியே" என்றும், அருண்மொழித்தேவர்,

ஆயி னும்பெரி யாரவ ரென்பது
மேய விவ்வியல் பேயன்றி விண்முதற்
பாய பூதங்கள் பல்லுயி ரண்டங்க
ளேயும் யாவு மிவர்வடி வென்றதாம்.

பின்பு மாரறி வாரவர் பெற்றியை
யென்ப தியாருணர் வானுஞ்சென் றெட்டொணா
மன்பெ ருந்தன்மை யாரொன வாழ்த்தினா
ரன்பு சூழ்சண்பை யாண்டகை யாரவர்.

என்றும், ஸ்ரீவாகீசர் "இறையவன்காணேழுலகு மாயினான் காண்" என்றும் கூறிய கருத்துக்கிசையவே "உலகேழையுந் தாவுபி ரான்றன்மை தானறி வாரில்லை" என்றருளினார் ஸ்ரீமூலர். அங்ஙனமாயினும் காமுகனானவன் காமுகிவாயினின்றும் பிறக்கின்ற இனிய மொழியினால் வசப்பட்டாற்போலச் சிவபிரான் தம்மெய்யடியார்களுடைய வாயினின்று பிறக்கும் அருட்பாக்களினாலே வசியப்படுவாரென்பது சுந்தரமூர்த்திநாயனார் திருநாவுக்கரசுநாயனார் திருஞானசம்பந்தமூர்த்திநாயனார் மாணிக்கவாசகசுவாமி முதலாயினோருடைய சரித்திரங்களாலும் பாக்களினாலும் அறிதல் கண்கூடாமாதலில், பசுகரணமுற்றார் போலிமருட்பாக்களை ஓதாது பதிகரணமுற்றாராய மெய்யடியாரருளிய அருட்பாக்களை ஓதுகின்றவருளத்திலே சிவபெருமான் தயிரில் நெய்போல விளங்கி நிற்பார். "பாவுற்ற பாடலுகப் பார்தாமே" என்று திராவிட சூக்தி கூறிற்று. இதனை உணர்த்தவே "பாவுபி ரானருட் பாடலுமாமே" என்று உபதேசிக்கப்பட்டது.

பதிபல வாவது பண்டிவ் வுலகம
விதிபல செய்தொன்று மெய்மை யுணரார்
துதிபல தோத்திரஞ் சொல்லவல லாரு
மதியிலர் நெஞ்சினுள் வாடுகின் றாரே. (௫௫)

(இ-ரை). பண்டே இவ்வுலகமானது (வேதத்துக் கருமகாண்டம் பற்றி) அக்கினி தேவன் முதலிய பதிகள் பலரையுடையதாய் முற்றியது; அவ்வேத) விதிகள் பலவற்றைச் செய்தும் மெய்ப்பொருளாகிய சிவபிரானைச் சேரும் மெய்ந்நெறியை உலகினர் ஓராராயினர்; சாமகான முதலிய ஸ்துதிகள் பலவற்றை ஸ்தோத்திரமாகக் கோஷிக்க வல்லவரும் (அச்சிவபிரான் உண்மையை) உணரமாட்டாராய்ச் சோர்வடைவாராயினர்.

(கு-ரை). அன்னம் பிரமம், மனம் பிரமம், விஞ்ஞானம் பிரமம், அக்கினி பிரமம், இந்திரன் பிரமம், ஆதித்தியன் பிரமம், நாராயணன் பிரமம் (நிர்க்குண) ஆன்மா பிரமம், என்றற்றொடக்கத்தனவாகப் பல பதிகள் முதல்வராக வேதத்திலே கூறப்படுகின்றமையில் இவரெல்லாம் அவாந்தர பதிகளாக, சிவபிரான் ஒருவரே முழு முதற் கடவுளாகிய பதி என்பது போதர ஸ்காந்த புராணம்

சர்வேஷாம் ஜநக: சம்பு: பரமாத்மேதி விச்ருத: |
ஹவ்யாசோ ஹவிரா காரோ ஜநகோ ஜாதவேதஸ꞉ |
கர்த்தா யஞ்ஞஸ்ய தேவோயம் ரக்ஷகோஸ்ய ஜகத்ப்ரபு: |
சிவ ஏவேதி வேதாந்தா நாந்யோ ஸ்தீதி வதந்திகி |
அஸ்தி சேதத்ரயஜ்ஞேச: சமுத்தி ஷ்டது மத்புர:||

புங்கவ ரெவர்க்கு நல்கும் புவிபுக ழவிகொள் வானு
மங்கியின் முதலும் வேள்விக் கதிபனு மளிக்கின் றானுஞ்
சங்கரன் றானே வேதஞ் சாற்றுமான் மகத்துக் காதி
யிங்கொருதேவுண்டென்னி னெழுகெனவுரைத்திமாதோ.

என்று கூறினமையால், சிவபிரானே முழுமுதற் கடவுளென்பது அறியப்படுகின்றது என்னும் இவ்வுண்மை அறிந்து அவரோடு அத்துவிதமுற்று மெய்மையுணர்தல் அரிதாம் என்றுங் கொண்ட கருத்தினாலன்றோ ஸ்ரீமூலர் "பதிபலவாவது பண்டிவ்வுலகம், விதிபல செய்தொன்று மெய்மை யுணரார்" என்று கூறினார். இக்கருத்தை அநுசரித்தே சிவதத்துவ விவேகம்

கதிஸ்த்வம் ப்ராப்தாநாம் புரகர ஜநிம் ப்ராம்மணகுலே விசேஷா தேதஸ்மிந்யுக இதிபுராணேஷு விதிதம் | அதஸ்த்யக்த்வைவத்வாம் ஜடமதிருபாஸ்தே யமபரம் ஸவிப்ர꞉ பாபீயாந் பவதமபி தேவம் நலபதே||

"வேதியர் குலத்திற் பிறந்தவர் தமக்கு விசேடமா யிக்கலியுகத்தில், வேதநீ தெய்வ மெனப்புரா ணங்கள் விளம்பவுமன்பினு லுன்றன், பாததா மரையை வழிபடா தேனைப் பண்ணவர் தமைவழி படுவோர், பாதக மறையோர் மூடர்களவர்க்குப் பயன்றரா பரதெய்வங் களுமே."

என்று கூறிற்று, சிவபிரானே முழுமுதற்கடவுளென்று சிவஞானத்தினாலறிந்து மெய்யன்பு செய்யமாட்டாதார் வேதாத்தியயனங்களெல்லாம் பொருள்படுமாறின்றாம் என்பது போதர, ஸ்ரீவாகீசர்

வேத மோதிலென் சாத்திரங் கேட்கிலெ
னீதி நூல்பல நித்தல்ப யிற்றிலெ
னோதி யங்கமோ ராறுமு ணரிலெ
னீச னையுள்கு வார்க்கன்றி யில்லையே.

எரி பெருக்குவ ரவ்வெரி யீசன
துருவ ருக்கம தாவது ணர்கில
ரரிய யற்கரி யானைய யர்த்துப்போய்
நரிவி ருத்தம தாகுவர் நாடரே.

அருக்கன் பாதம்வ ணங்குவ ரந்தியி
லருக்க னாவா னரனுரு வல்லனோ
விருக்கு நான்மறை யீசனை யேதொழுங்
கருத்தி னைநினை யார்கன் மனவரே.

தாயினு நல்ல சங்கரனுக் கன்ப
ராய வுள்ளத் தமுதருந் தப்பெறார்
பேயர் பேய்முலை யுண்டுயிர் போக்கிய
மாயன் மாயத்துப் பட்டம னத்தரே.

கூவ லாமை குரைகட லாமையைக்
கூவ லோடொக்கு மோகட லென்றல்போற்
பாவ காரிகள் பார்ப்பரி தென்பராற்
றேவ தேவன் சிவன்பெருந் தன்மையே.

நூறு கோடி பிரமர்க ளொந்தினு
ராறு கோடி நாராயண ரங்ஙனே
யேறு கங்கை மணலெண்ணி லிந்திர
ரீறி லாதவ னீச னொருவனே.

செத்துச் செத்துப் பிறப்பதே தேவென்று
பத்தி செய்மனப் பாறைகட் கேறுமோ
வத்த னென்றரி யோடு பிரமனுந்
துத்தி யஞ்செய நின்றநற் சோதியே.

என்னுந் திருவாக்குக் கிணங்கவே மதியில்லாதவர் வேதங்கள் கொண்டு கீதங்கள் பாடியும் சிவபிரானைப் பரமபதியாகக் கொண்டு இலக்காக்காமையால் அவரெல்லாம் நிரதிசய பேரின்பமுற்று உய்யமாட்டாது சோர்வுற்றுப் பதியைப் பசுவென்றும் பசுவைப் பதியென்றுங் கொண்ட அதிபாதக காரணத்தாற் செனனங்கடோறும் துன்புறுவர் என்பது "துதிபல தோத்திரஞ் சொல்லவல் லாரு மதியிலர் நெஞ்சினுள் வாடுகின் றுரே" என்று கூறினர்.

சாந்து கமழுங் கவரியின் கந்தம்போல்
வேந்த னமரர்க் கருளிய மெய்ந்நெறி
யார்ந்த சுடரன்ன வாயிர நாமமும்
போந்து மிருந்தும் புகழவென் றுனே. (௩௪)

(இ-ரை). சந்தனத்திலே கமழுகின்ற கஸ்தூரி வாசம் போல யாண்டும் வியாபித்து நின்ற சிவபதியானவர் தாம் தேவர்களுக்கு அருளிச்செய்த மெய்ந்நெறியார்ந்த தீபத்தை நிகர்த்த சிவசகச்சிரநாமத்தையும் நடந்தாலும் இருந்தாலும துதிக்க என்று அருளிச்செய்தார்.

(கு-ரை). சிவபிரான் அருட்பாக்களைப்பாடி அவரைச் சேர்தல் முறையாம், அஃதன்றி மெய்ப்பொருளை உணர்ந்து சாமகானங்களினுலே சிவபிரானை அடைதலும் முறையாம், அஃதன்றிச் சிவபிரானருளிய ஆயிரந் திருநாமங்களையும் நிற்கும்போதும், இருக்கும்போதும், கிடக்கும்போதும், உண்ணும்போதும், துயிலும்போதும், விழிக்கும்போதும், இமைக்கும்போதுமாகிய எக்காலமும் சிந்தையோடுற அன்போடுற "உமாபதயே," "அம்பிகாபதயே," "நீலகண்டரே," "கங்காதரரே," "சிவபரம்பொருளே" என்றற்றொடக்கத்தனவாகிய எண்ணில்லாத சகச்சிரநாமங்களை அன்போடுருகி உச்சரித்துவரில், அவ்வாசகமாகிய மந்திரசப்தத்துக்கும் வாச்சியமாகிய சிவத்துக்கும் பேதமில்லாமையால், சந்தனத்திற் கலந்துள்ள கஸ்தூரியானது சந்தனத்தினின்று வேறுபடாது நின்றுற்போல சமஸ்த சேதனுசேதனப் பிரபஞ்சங்கடோறும் அபின்னமாய் வியாபித்து நின்ற சிவபிரான் சேதனனுகிய ஆன்மாவானவன் செபிக்கும் சிவநாமமந்திரவாயிலாக அச்சிவபிரான் கடைந்தபொழுது தோன்றும் அக்கினி போல வெளிப்பட்டு நின்றருளுவார் என்பது காட்டற்கே "ஆயிர நாமமும் போந்து மிருந்தும் புகழவென் றுனே" என்று சூசித்தார். திராவிட சுருதியும் அக்கருத்துப்பற்றியே "பேரவன்காண்பேராயிரங்களேத்தும் பெரியவன்காண்" என்று கூறிற்று.

ஆற்றுகி லாவழி யாரு மிறைவனைப்
போற்றுமின் போற்றிப் புகழ்மின் புகழ்ந்திடில்
மேற்றிசைக் குங்கிழக் குத்திசை யெட்டுக்கு
மாற்றுவ னப்படி மாடமு மாமே. (௩௫)

(இ-ரை). எவரும் ஆகும் நெறியினுலே செய்யவேண்டின் சிவபிரானைப் புகழுங்கள்; அப்படியே புகழ்ந்தால் அவர் நுமக்கு அவ்வாறு புகழாகிய (பிரசாதத்தை) உப்பரிகையைமேற்றிசைக்கும் கிழக்கு இறுதியாம் திசைகள் எட்டுக்குமாகப் பரந்து நிற்பச் செவ்விதாக உயர்த்திவிடுவார்.

(கு-ரை). சற்குரு வாயிலாக ஆகா நெறியை ஒழித்து, ஆம் நெறியைக் கடைப்பிடித்த சத்தியாதி சத்தி பரியந்தமாகப் போந்த தத்துவங்களெல்லாங் கடந்து அப்பாற் பட்டாராக வேதாகமங்களால், ஒரே முழக்கமாய் முழக்கப்படும் "எல்லையில் புகழ் எந்தை" யாராகிய சிவபிரானைத் துதித்தால், "புகலூர் பாடுமின் புலவீர்கா, ளிம்மையே தருஞ் சோறுங் கூறையு மேத்தலா மிடர் கெடலுமா, மம்மையே சிவலோகமாள்வதற்கியாது மையுறவில்லையே" என்று சுந்தரமூர்த்தி நாயனுரருளியவாறு, சுத்த தத்துவங்களுக்கெல்லாம் தலைமையாய் நின்ற பரப்பிரம சிவலோகத்தின் கண்ணே "ஒருக்கால் வணக்குறீரானை யென்றும் வானவர் வணங்க வைப்பன்" என்று அருளிய நெறியானே இம்மையில் எல்லையில்லாப் புகழையும், அம்மையில் எல்லையிலாப் பேரின்ப போகத்தையும் சிவலோகமாம் மகா உப்பரிகையின் கண்ணே "தம்மைப்போலத் தம்மடியார்க்கு மின்ப மளிப்பார்" என ஸ்ரீஞானசம்பந்தர் உணர்த்திய பொருட் கிசையவே "புகழ்ந்திடின் மேற்றிசைக்குங் கிழக்குத் திசை யெட்டுக்கு மாற்றுவ னப்படி மாடமுமாமே" என அருளப்பட்டது.

அப்பனை நந்தியை யாரா வமுதினை
யொப்பிலி வள்ளலை யூழி முதல்வனை
யெப்பரி சாயினு மேத்துமி னேத்தினு
லப்பரி சீச னருள்பெற லாமே. (௩௬)

(இ-ரை). அப்பரும், நந்தியும், ஆராவமுதும், ஒப்பிலாதவரும், வள்ளலும், ஊழி முதல்வருமாகிய நாதரை எவ்வாருயினும் துதியுங்கள்; அவ்வாறு துதித்தால் அந்தப் பிரகாரஞ் சிவபிரானுர் திருவருள் பெறலாம்,

(கு-ரை). மேலே சொல்லியவாறு எப்பிரகாரத்தினுலேனும் பிதாவும், ஆராவமுதமும், ஒப்பிலாதவரும், வேண்டிய வேண்டியாங்கு கொடுக்கும் வள்ளலாரும், ஊழி முதல் வருமாம் சிவபிரான் அவ்வவர்க் கிசைய அவ்வப்பரிசே அருளுகின்றுர் என்பது போதரவே "எப்பரி சாயினு மேத்துமி னேத்தினு லப்பரி சீச னருள் பெறலாமே" என்று கூறப்பட்டது.

நானுநின் றேத்துவ னுடொறு நந்தியைத்
தானுநின் றுன்றழற் போலொக்கு மேனியன்
வானுணின் றுர்மதி போலுட லுள்ளுவந்
தானினின் றுங்கே யுயிர்க்கின்ற வாறே. (௩௭)

(இ-ரை). நானும் என்னந்தியை நாடோறும் துதிப்பேன், அப்போது அக்கினி துல்லிய சரீரியாகிய சிவபிரான் பிரத்தியக்ஷமாவார்; அவர் உடலகத்தே உவந்து நின்று பிரத்தியக்ஷ

மாய் விளங்குமாறு ஆகாயத்திலே உதித்து நிற்கும் பூரண சந்திரன் போலாம்.

(கு-ரை). சிவபிரானுடைய தாணிழலைத் தலைக்கொண்டு அச்சிவபிரானை நேர் நோக்கித் தொழுது துதித்து நிற்கும் மெய்யடியார் உள்ளத்தின் கண்ணே வீணுகானத்தையும், சந்திரனையும், தென்றலையும், இளவேனிலையும், பொய்கையையும் ஒத்துக் குளிர்ந்து விளங்குவார் என்பது போதா அருண்மொழித் தேவர்

.....................வீங்கிளவே னிற்பருவந்
தைவருதண் டென்றலணை தண்கழுநீர்த் தடம் போன்று
மெய்யொளிவெண் ணிலவலர்ந்து முரன்றயாழொலியினதா
யையர் திருவடி நீழ லருளாகிக் குளிர்ந்ததே.

எனவும், திருநாவுக்கரசுநாயனார்

மாசில் வீணையு மாலை மதியமும்
வீசு தென்றலும் வீங்கிளவேனிலு
மூசு வண்டறை பொய்கையும் போன்றதே
யீச னெந்தை யிணையடி நீழலே.

எனவும், "மாலை யெழுந்த மதியே போற்றி" எனவும், "வானகத்தில் வளர் முகிலை மதியந் தன்னை" எனவும் கூறிய கருத்துக் கிசையவே, "வானுணின்றார் மதிபோலுட லுள்ளுவந் தானினின் றங்கே யுயிர்க்கின்ற வாறே" என்று கூறப்பட்டது.

பிதற்றொழி யேன்பெரி யானரி யானைப்
பிதற்றொழி யேன்பிற வாவுரு வானைப்
பிதற்றொழி யேனெங்கள் பேர்நந்தி தன்னைப்
பிதற்றொழி யேன்பெரு மைத்தவன் றானே. (௩௮)

(இ-ரை). பெரியாரும், அரியாருமாகிய சிவபிரானைத் துதித்தலாம் பிதற்றுதல் ஒழியேன்; பிறவாத்திருமேனியுடையாரைத் துதிப்ப தொழியேன்; எங்கள் புகழ் படைத்த சிவபிரானைத் துதிப்ப தொழியேன்; பெருந் தபசுடையாரைத் துதிப்ப தொழியேன்.

(கு-ரை). பாலரைப் போல அறவொழிதலும், உன்மத்தரைப்போல ஒருகாற் செய்து ஒருகால் ஒழிதலும், பேய்பிடியுண்டாரைப் போலச் செயலிழப்பினின்று செய்தலுமாகிய குணங்களைப் பொருந்திப் பரமானந்த மேலீட்டினாலே பாடலாடல்களாகிய தொழில்களைச் செய்திடினுஞ் செய்வர்கள் ஞானிகள் என்ற கருத்தினாலே, "பாலருடனுன்மத்தர் பசாசர்குண மருவிப் பாடலினோடாடலிவை பயின்றிடினும் பயில்வர்" என்ற திருவாக்கின் பொருள் ஈண்டுப் "பிதற்றொழியேன்" என்ற சொல்லாற் சூசிப்பிக்கப்பட்டது.

வாழ்த்த வல்லார் மனத் துள்ளூறு சோதியைத்
தீத்தனை யங்கே திளைக்கின்ற தேவனை
யேத்தியு மெம்பெரு மானென் றிறைஞ்சியு
மாத்தஞ் செய் தீச னருட் பெறலாமே. (௩௯)

(இ-ரை). வாழ்த்த வல்லாருடைய மனத்தின் கண்ணே பற்றி நிற்கும் சோதியரும், தீர்த்தரும், ஆங்கே அநுபவிக்கப் பெறுகின்ற தேவருமாயுள்ளாரை (நானும்) துதித்தும், எம்பெருமானென்று வணங்கியும், ஆப்தமாகியும் (விசுவசித்தும்) அதனால் சிவனார் திருவருளைப் பெறலுமாம்.

(கு-ரை). சிவபிரானை உண்ணேக்கி நினைறு உருகியொன்றிய சிந்தையோடு வாழ்த்தினால் சிவபிரான் அவ்வன்புமடை வாயிலாகக் காணுதி காரணராம் சிவபிரான் அருளம்மையாரோடு பிரத்தியக்ஷமாவாராக, அவரை அவ்வாறு வாழ்த்துதல் அரிதாம் என்றும், அவ்வாறு வாழ்த்தவல்லாருளரேல் அச்சிவபிரான் அவர் உள்ளத்தின் கண்ணே உள்ளூறககலந்து நிற்பாரென்பது போதர "வாழ்த்த வல்லார் மனத்துள்ளூறு சோதி" என்று உணாக்கப்பட்டது. இந்த அன்போடுதித்த துதியினாலே பிரீதிகொண்டு மெய்யடியார் உருகிய சிந்தையின் கண்ணே சிவபிரான் கலந்து நிற்குங்கால் ஆன்மாக்களுடைய மாயாபாசப்படல மெல்லாம் கிழிந்தொழிந்துபோம் என்பது உணர்த்தற்கே "தீர்த்தன்" என்னும் பதம் பிரயோகிக்கப்பட்டது. ஈண்டுத் "தீர்த்தன்" எனற்பாலது "தீத்தன்" என நின்றது. "தீர்த்தன்காண் டிருமாலோர் பங்கத்தான்காண்" என்றது திராவிட சுருதியுமாமென்க.

குறைந்தடைந் தீசன் குரைகழ னாடு
நிறைந்தடை செம்பொனி னேரொளி யொக்கு
மறஞ்சிடஞ் செய்யாது வாழ்த்த வல்லார்க்குப்
புறஞ்சடஞ் செய்யான் புகுந்து நின்றானே. (௪0)

(இ-ரை.) சிறுமைகொண்டு நணுகி, சிவபிரான் திருவடியை நாடுமின்; அவ்வாறு நாடில், அவர் நிறைந்து அடைந்த செம்பொற் பிரகாச மொத்து விளங்குவர்; மறத்தல் செய்யாது வாழ்த்த வல்லவர்களுக்கு (அன்னியமாய் நின்று) புறமாய் நின்று கபடஞ் செய்யாராய், (அனன்னியமாய்) அகத்தே புகுந்துநின்றார்.

(கு-ரை.) "குறையுடையார் குற்றேவல் கொள்வான்றான் காண்" எனவும், "குறையுடையார் மனத்துளான் குமரன்றாதை" எனவும் ஸ்ரீவாகீசப் பெருந்தகையார் அருளியவாறே குறைவுடையாராம் ஏழை அடியார்களுடைய பாபமெல்லாம் போக்கிச் சிவபிரான் உள்ளத்தின் கண்ணே விளங்கியருளுவார் என்ற கருத்தினால், "குறைந்தடைந்தீசன் குரைகழல் நாடும்" என்று உணர்த்தப்பட்டது.

இரண்மய: புருஷோத்ருச்யதே |

"பொன்மயமாயுள்ள சிவபிரான் (புருஷர்) காணப்படுகின்றார்" என்று சாந்தோக்கிய சுருதி முதலியவைகளும், "பொன்னார் மேனியனே" என்றற் றொடக்கத்தனவாகப் போதரும் திராவிட சுருதிகளுங் கூறியவைக்கிசையவே, ஈண்டு "செம்பொனி னேரொளியொக்கும்" என்று குறிக்கப்பட்டது. பொய்யருடைய மனத்தின்கண்ணே சிவபிரான் விளங்காராய்ப் புறம்பாகி, எக்காலத்தும் மறவாது வாழ்த்துகின்ற மெய்யடியாருடைய அறிவின்கண்ணே அகத்தாகி விளங்கி நிற்பார் என்று ஸ்ரீவாகீசப் பெருந்தகையார் "பொய்யர் மனத்துப் புறம்பாவான்காண்" எனவும், "மறவாதே தன்றிறமே வாழ்த்துந் தொண்டர் மனத்தகத்தே யனவரதம் மன்னிநின்ற திறலானை" எனவும் அருளிய திராவிட சுருதிகளுக்கிசையவே, ஈண்டு "மறஞ்சிடஞ் செய்யாது வாழ்த்த வல்லார்க்குப் புறஞ்சடஞ் செய்யான் புகுந்து நின்றானே" என்று கூறப்பட்டது. 'மறஞ்சு'-'மறந்து' என்பதின் போலி; 'மறைந்து' என்பதின் போலியாகக்கொண்டு ஏற்பப் பொருளுரைத்தலுமமையும்.

உ

சிவமயம்.

ஸ்ரீஞாநசம்பந்தகுருவேநமஃ

ஸ்ரீதாயுமானஸ்வாமிகள் திருப்பாடலுரை.

முன்முறையிற்பிழைதிருத்தம்.

131-ம் பக்கம் வலப்பாகம் 34-ம வரி.

ஒன்பது கண்டங்களாவன:—சம்புத்தீவு...................... புட்கரத்தீவு. என்பதைக் கீழ்வருமாறு கொள்க.

ஒன்பது கண்டங்களாவன:—

குருகண்டம்.

* * * *

இரணயகண்டம்.

* * * *

இரம்யகண்டம.

* * * *

கேதுமால * இளாவிர்த * பத்திராசுவ

* * *

கண்டம் * கண்டம் * கண்டம்

* * * *

அரிவருஷகண்டம்.

* * * *

கிம்புருஷகண்டம்.

* * * *

பரதகண்டம்.

இவற்றுள் நடுவிலுள்ள இளாவிர்தகண்டம் மேருமலையைச் சூழ்ந்துள்ளது. அதற்கும், அதற்குவடக்கிலுள்ள மூன்று கண்டங்களுக்கும் இடை யிடையில் முறையே, நீலகிரி, சுவேதகிரி, சிருங்ககிரி, என்னும் மூன்று மலைகளும், மேற்கிலுங் கிழக்கிலுமுள்ள ஒவ்வொருகண்டத்திற்கும் இடையில், முறையே கந்தமாதனம், மாலியவான், என்னு மிரண்டுமலைகளும், தெற்கிலுள்ள மூன்று கண்டங்களுக்கும் இடையிடையில் முறையே நிஷதகிரி, ஏமகூடகிரி, இமயகிரி, என்னும் மூன்று மலைகளும் உள்ளன. இவ்வெட்டுமலைகளும் அஷ்டகுல பர்வத மெனப்படும். இந்நவகண்டங்களுங் கூடியதே ஜம்புத்திபம் அல்லது நாவலந்திவு என்பது.

மௌனதருவணக்கம்.

ஆசைநிகளத்தினை நிர்த்தூளிபடவுதறி
யாங்காரமுளையையெற்றி
அத்துவிதமதமாகி மதமாறுமாருக
வங்கையின் விலாழியாக்கிப்
பாசவிருடன்னிழ லெனச்சுளித்தார்த்துமேற்
பார்த்துப்பரந்தமனதைப்
பாரித்தகவளமாய்ப் பூரிக்கவுண்டுமுக
படாமன்னமாயைநூறித்
தேசுபெறநீவைத்த சின்முத்திராங்குசச்
செங்கைக்குளேயடக்கிச்
சின்மயானந்தசுக வெள்ளம்படிந்துநின்
திருவருட்பூர்த்தியான
வாசமுறுசற்சார மீதென்னையொருஞான
மத்தகஜமெனவளர்த்தாய்
மந்த்ரகுருவேயோக தந்த்ரகுருவேமூலன்
மரபில்வருமௌனகுருவே.

(இ-ள்.) மந்த்ராசாரியனே! யோக தந்த்ராசாரியனே! திருமூலர்மரபிலெழுந்தருளிய மௌனதேசிகனே! ஆசையாகிய விலங்கைப்பொடியாக்கி, அகங்காரமாகிய முளையைப் பிடுங்கி யெறிந்து, அத்துவிதமாகிய மதத்தையுடையதாய், புறச்சமயங்கள் ஆறும் நதிபோலத் துதிக்கையுமிழும் நீராக்கி, பாசமாகிய விருளைத்தன்னிழலென்று கோபித்து, ஆரவாரித்து, மேலேபார்த்து, பரவியமனதைப் பெருங்கவளமாய், நிறையவுண்டு நெற்றிப்பட்டம் போன்ற மாயையையழித்து, ஒளிபெறநீயமைத்த ஞானமுத்திரையாகிய வங்குசத்தைத்தரித்த திருக்கரத்திலடங்கி, ஞானமயமாகிய பேரின்ப வெள்ளத்தின் மூழ்கி, உனது திருவருளின் நிறைவாகிய வாசயோக்கியமான கூட்டத்தில் என்னையொரு ஞானமதயானை யென்னும்படி வளர்த்தாய். எ-று.

தந்த்ரம்-நூல். திருமூலர் - திருமந்திர மருளிச்செய்த திருமூலநாயனூர். ஆறுமதம்:—உலகாயதம், புத்தம், சமணம், மீமாஞ்சை, பஞ்சராத்திரம், பாட்டசாரியம் என்பன, மதமாறுமாருக விலாழியாக்கி யெனறது அவற்றைப் பூர்வபட்சஞ்செய்து என்றபடி. தன்னை யானையெனக் கூறியதற்கேற்ப, ஆசை முதலியவற்றை நிகள முதலியவாக வுருவகஞ்செய்தனர். (க)

ஐந்துவகையாகின்ற பூதமுதனுதமு
மடங்கவெளியாகவெளிசெய்
தறியாமையறிவாதி பிறிவாகவறிவார்க
ளறிவாகநின்றநிலையிற்
சிந்தையறநில்லென் றுசும்மாவிருத்திமேற்
சின்மயானந்தவெள்ளந்
தேக்கித்திளைத்துநா னதுவாயிருக்கநீ
செய்சித்ரமிகநன்றுகாண்
எந்தைவடவாற்பரம குருவாழ்கவாழவரு
ளியநந்திமரபுவாழ்க
எனறடியர்மனமகிழ வேதாகமத்துணி
பிரண்டில்லையொன்றென்னவே
வந்தகுருவேவீறு சிவஞானசித்திநெறி
மௌனேபதேசகுருவே
மந்த்ரகுருவேயோக தந்த்ரகுருவேமூலன்
மரபில்வருமௌனகுருவே.

(இ-ள்.) "வடவால நிழற்கீழ் எழுந்தருளிய எமது தந்தையாகிய பரமாசாரியர் வாழ்க. யாவரும் பெருவாழ்வடையவருளிய திருநந்திதேவர் மரபுவாழ்க" என்று அன்பர்கள் மனமகிழும்படி, 'வேதமுடிபும் சிவாகமமுடிபும், தம்முள் முரணுவனவல்ல; ஒப்பனவே' என்று எம்மனோர்க்கருளிச் செய்யவந்த தேசிகனே! சர்வோத்தமமாகிய சிவஞானமானது சித்

திப்பதற்குரிய மார்க்கத்தைச் சொல்லாது சொல்லுகின்ற குருநாதனே! மந்த்ரகுருவே!...............'ஐந்து வகையாகிய பூதமுதல் நாதமீறாகிய தத்துவங்களையெல்லாம் விளங்க ஆராய்ந்து, அறியாமையுமறிதலு முதலியவற்றைப் பிரித்திய வல்லவர், அறிவுருவாகநின்ற நிலையிலே நீமனச்சேட்டையறநில்' என்று என்னைச்சும்மா விருக்கச்செய்து,அதன் மேலும் ஞானமயமாகிய ஆனந்த வெள்ளத்தை நிறைத்து அதை நானனுபவித்து, அதன்மயமா யிருக்கும்படி நீசெய்த விசித்திரம் மிகவு நன்று! எ-று.

ஆன்மதத்துவம் இருபத்துநான்கும், வித்தியாதத்துவமேழும், சிவதத்துவமைந்தும், ஆகிய முப்பத்தாறினையும், பூமிமுதல் நாதபரியந்தமென்பது வழக்காறுதலால் அவற்றை, 'ஐந்துவகை யாகின்ற பூதமுதல் நாதமும்' என்றார். வேத சிவாகமங்களின் முடிபு ஒன்றே என்பதை "வேதமொடாகம மெய்யா மிறைவனூல், ஓதும்பொதுவுஞ் சிறப்புமென றுன்னு+, நாதனுரையிவை நாடிலிரண்டந்தம், பேதமதென்னிற் பெரியோர்க்க பேதமே" என்னுந் திருமந்திரத்தாலுணர்க. ஸ்ரீகண்ட பரமசிவன், திருநந்திதேவர், சனற்குமார முனிவர், சத்தியஞான தரிசனிகள், பரஞ்சோதிமாமுனிவர், மெய்கண்டதேவர், அருணந்தி சிவாசாரியர், மறைஞான சம்பந்த சிவாசாரியர், உமாபதிசிவாசாரியர், என்பது குருமரபாதலால், 'வடவாற் பரமகுரு வாழ்க, வாழவருளிய நந்தி மரபுவாழ்க' என்றார். இம்முறையை, மேல் எந்நாட்கண்ணியில், குருமரபு வணக்கத்தில் ஆசிரியர் விதந்தோதியவாறு காண்க. (உ)

ஆதிக்கநல்கினவ ராரிந்தமாயைசகெ
    னறிவின்றியிடமில்லையோ
அநதரப்புட்பமுங் கானலின்னீருமோ
    ரவசரத்துபயோகமோ
போதித்தநிலையையு மயக்குதேயபயநான்
    புக்கவருடோற்றிடாமற்
பொய்யானவுலகத்தை மெய்யாநிறுத்தியென்
    புந்திக்குளிந்தரஜாலஞ்
சாதிக்குதேயிதனை வெல்லவுமுபாயநீ
    தந்தருள்வதென்றுபுகல்வாய்
சண்மதஸ்தாபனமும் வேதாந்தசித்தாந்த
    சமரசநிர்வாகநிலையு
மாதிக்கொடண்டப் பரப்பெலாமறியவே
    வநதருளுஞானகுருவே
மந்த்ரகுருவேயோக தந்த்ரகுருவேமூலன்
    மரபில்வருமௌனகுருவே.

(இ-ள்.) ஆறுசமயங்களையுந் தாபிக்கும் பாண்டித்ய நிலையையும், வேதாந்த சித்தாந்தங்களுக்குள்ள சமரசத் தன்மையை நிர்வகிக்கத்தக்க நிலையையும், பெரிய திசையோடுகூடிய உலகமெல்லாம் அறியும்படி எழுந்தருளிவந்து, அடியேனுக்கருளிச்செய்த ஞானதேசிகனே! மந்த்ரகுருவே!........... இந்தமாயைக்கு இத்தனை யேற்றங் கொடுத்தவரார்? இதற்கு (அதிகாரஞ்செலுத்த) என்னறிவையல்லது வேறிடமில்லையோ? நீயெனக்குப்போதித்த வுண்மை நிலையையும், மயக்குகின்றதே. நான் அபயமாகவடைந்த திருவருள் தோன்றாதபடி, அநித்தியமாகிய பிரபஞ்சத்தை நித்தியமாக வலியுறுத்தி, பென்னறிவினிடத்தில் இநத்ரஜாலவித்தை விளையாடுகின்றதே! ஆகாயத்தாமரையும், கானற்சலமும், ஓர் அவசரத்துக்கு உபயோகப்படுமோ? ஆதலால், இம்மாயையை வெல்லுதற்குமொரு உபாயத்தை நீர்அநுக்கிரகிப்பது எந்நாள்? சொல்வீராக, எ-று.

சண்மதங்களாவன:—வைரவம், வாமம், காளாமுகம், மாவிரதம், பாசுபதம், சைவம், என்பன. இவற்றை 'அறுவகைச் சமயத்தோர்க்கு மவ்வவர் பொருளாய்' என்னுஞ் சித்தியார்த் திருவிருத்தத் துரையாற்காண்க. மாயை தனுகரண புவன போகங்களுக்குக் காரணமாயுள்ளது. மாயைநித்தியமாயினும் அதன்காரியமாகிய பிரபஞ்சம் நிலையாமை யுடையதாதலால், 'பொய்யானவுலக' மென்றும், அதை மெய்யென்று கொள்வது வியர்த்தமென்பார், 'அந்தரப்புட்பமுங் கானலின்னீருமோரவசரத்துப யோகமோ' என்றுங்கூறினார். மயக்குது, சாதிக்குது, என்பன மரூஉ; 'ஏங்குதே நெஞ்சம்' என மேல் வருவதுமிது. (ஙா)

மின்னனையபொய்யுடலை நிலையென்றுமையிலகு
    விழிகொண்டுமையல்பூட்டு
மின்னார்களின்பமே மெய்யென்றும்வளர்மாட
    மேல்வீடுசொர்க்கமென்றும்
பொன்னையழியாதுவளர் பொருளென்றுபோற்றியிப்
    பொய்வேடமிகுதிகாட்டிப்
பொறையறிவுதுறவீத லாதிநற்குணமெலாம்
    போக்கிலேபோகவிட்டுத்
தன்னிகரிலோபாதி பாழ்ம்பேய்பிடித்திடத்
    தரணிமிசைலோகாயதன்
சமயநடைசாராமல் வேதாந்தசித்தாந்த
    சமரசசிவாநுபூதி
மன்னவொருசொற்கொண் டெனைத்தடுத்தாண்டன்பின்
    வாழ்வித்தஞானகுருவே
மந்த்ரகுருவேயோக தந்த்ரகுருவேமூலன்
    மரபில்வருமௌன குருவே.

(இ-ள்.) மின்னலையொத்த நிலையாமையுடைய வுடம்பை நிலையுள்ளதென்றும், மையுண்டு விளங்கும் கண்களைக்கொண்டு, காமவிலங்கிடுகின்ற மாதரைக்கூடுதலே பேரின்பமென்றும், உயர்ந்த மாளிகைகளின் மேலுப்பரிகைகளே சுவர்க்கலோகமென்றுங் கொண்டு, செல்வத்தை யழியாமல் வளர்கின்ற பொருளென்று காத்து, இப்பொய்க்கேற்ற வேடத்தை மிகவும்பூண்டு, பொறுமை, அறிவு, துறவு, ஈகைமுதலிய நற்குணங்களையெல்லாம் விபரீதவழியிற் செல்லவிட்டு, தனக்கொப்பில்லாத லோபமுதலிய கொடிய பிசாசங்கள் பிடித்துக்கொள்ள, பூமியில் உலோகாயதனுடைய சமயவொழுக்கத்தை நான்சேராமல் அன்பாற்றடுத்து, வேதாந்த சித்தாந்த சமரசபாவமாகிய சிவாநந்தாநுபவ நிலையையடையும்படி, ஒரு சொல்லால் ஆட்கொண்டு என்னை வாழச்செய்த ஞானதேசிகனே! மந்த்ரகுருவே! எ-று.

உலோகாயிதன் 'தேகமே ஆன்மாபோகமே முத்தி' என்பவன். "ஒருசொறகொண்டு" என்பதை 'ஒருமொழியே பலமொழிக்கு மிடங்கொடுக்கும்' எனவும், 'உன்னஞ்ச மகிழ்ந்தொருசொ லுரைத்தனேயே' எனவும், மேலுங் கூறுவதனுற் காண்க. (ச)

போனகமிருக்கின்ற சாலையிடைவேண்டுவ
புசித்தற்கிருக்குமதுபோற்
புருஷர்பெறுதர்மாதி வேதமுடனுகமம்
புகலுமதினுலாம்பயன்
ஞானநெறிமுக்யநெறி காட்சியனுமானமுத
னுவிதங்கடேர்ந்து
நானுனெனக்குளறு படைபுடைபெயர்த்திடவு
நான்குசாதனமுமோர்ந்திட்
டானநெறியாஞ்சரியை யாதிசோபானமுற்
றணுபக்ஷசம்புபக்ஷம்
ஆமிருவிகற்பமு மாயாதிசேவையு
மறிந்திரண்டொன்றென்னுமோர்
மானதவிகற்பமற வென்றுநிற்பதுநமது
மரபென்றபரமகுருவே
மந்த்ரகுருவேயோக தந்த்ரகுருவேமூலன்
மரபில்வருமௌனகுருவே.

(இ-ள்.) மடைப்பள்ளியில் உண்ணுதற்கு வேண்டிய பொருள்களிருப்பதுபோல, மக்களடைதற்குரிய அறமுதலிய புருஷார்த்தங்களை வேதசிவாகமங்கள் கூறுநிற்கும். அதனுலாகும் பயனையும், ஞானநெறியாகிய முக்கிய நெறியையும், பிரத்தியக்ஷம் அநுமானமுதலிய பலவகை அளவைகளையும் ஆராய்ந்து, நான் நான் என அகங்கரிக்குங் குழறுபடையை யொழித்திடவும் சாதன சதுஷ்டயத்தை யுணர்ந்து, முத்திக்குநேர் வழியாகிய சரியை முதலிய சௌபானங்களை யடைந்து, அணுபக்ஷம் சம்புபக்ஷமென்கிற பேதங்களையும், மாயை முதலியவற்றின் சேவையையுந் தெளியவுணர்ந்து, இரண்டொன்று என்னும் மனோவிகற்ப மொழிய வெற்றிகொண்டு நிற்பதுவே நமது மரபென்றருளிச்செய்த பரமாசாரியனே! மந்தரகுருவே! எ-று.

வேதம் அறம்பொருளின்பம் வீடென்னும் புருஷார்த்த நான்கையும், ஆகமம் அவற்றுள் வீடொன்றினை மாத்திரமுங் கூறுமென்க. சாதன சதுஷ்டயமாவன:—நித்யாநித்யவஸ்து விவேகம், இகமுத்தார்த்த பலபோக விராகம், சமாதிஷட்க சம்பத்தி, முமூக்ஷுத்வம் என்பன; இவற்றை யடைந்தபின்னரோ சரியையாதிகளுக்கு அதிகாரியாந்தன்மை போதருமென்பதை "நான்குசாதனமுமோர்ந்திட்,டானநெறியாஞ்சரியையாதி சோபானமுற்று" என்பதனுல் உய்த்துணர்ந்துகொள்க. சோபானம்-படிக்கட்டு. அணுபக்ஷம் - ஆன்மாக்கள் தாமே பக்குவப்பட்டடையு நெறி; சம்புபக்ஷம்-இறைவன் திருத்த அவை பக்குவப்பட்டடையு நெறி. மாயை முதலிய தத்துவங்கள் இறைவனுக்குப் பரிக்கிரக சத்திகளாதலின், அவை அவ்விறைவன் திருக்குறிப்பைநோக்கி நிற்குநிலையினை மாயாதி சேவையென்றூர். "ஒன்ருகாமலிரண்டாகாமல், ஒன்று மிரண்டு மின்ருகாமல்" என்பது அத்துவித இலக்கணமாதலின் 'இரண்டொன்றென்னு மோர் மானதவிகற்பமற' என்றூர். 'என்றும் நிற்பது நமது மரபென்ற' என்று கொள்ளினுமமையும். (ரு)

கல்லாதவறிவுமேற் கேளாதகேள்வியுங்
கருணைசிறிதேனுமில்லாக்
காட்சியுங்கொலைகளவு கட்காமமாட்சியாக்
காதலித்திடுநெஞ்சமும்
பொல்லாதபொய்ம்மொழியு மல்லாதுநன்மைகள்
பொருந்துகுணமேதுமறியேன்
புருஷர்வடிவானதே யல்லாதுகனவிலும்
புருஷார்த்தமேதுமில்லேன்
எல்லாமறிந்தநீ யறியாததன்றெனக்
கெவ்வண்ணமுய்வண்ணமோ
இருளையிருளென்றவர்க் கொளிதாரகம்பெறு
மெனக்குநின்னருடாரகம்
வல்லானெனும்பெய ருனககுள்ளதேயிந்த
வஞ்சகனையாளநினையாய்
மந்த்ரகுருவேயோக தந்த்ரகுருவேமூலன்
மரபில்வருமௌனகுருவே.

(இ-ள்.) மந்த்ரகுருவே!..................(பதி நூற்களைக்) கல்லாத அறிவும், கேளாத கேள்வியும், சிறிதாயினுந் தயையில்லாத தோற்றமும், கொலை, களவு, கள், காமம், இவற்றையே யுரிமையாக விரும்புமனமும், கொடிதாகிய பொய்வார்த்தையும், அல்லாமல் நன்மை பொருந்திய குணங்கள் யாதுமறியேன். புருஷரூபங்கொண்டதே யன்றிச் சொப்பனத்திலும் புருஷார்த்தஞ் சிறிது முடையவனல்லேன். இது யாவுமறிந்த நீயறியாததன்று. எனக்கு உய்யும் வகை யெவ்வாரு அறியேன். இருளை யிருளென்று கொண்டவர்களுக்கு ஒளியானது ஆதாரமாகும்; அதுபோலவுன்னையடைந்த எனக்கு உன்திருவருளே யாதாரமாகும். எல்லாம் வல்லவனென்னும் திருநாமம் உனக்கேயுள்ளது. ஆதலின், இந்தவஞ்சகனை யாண்டருள நினைவாயாக. எ-று.

"பசு நூல்கற்கும் பிச்சரைக்காணுகண்," "அறிவு நூல் கல்லாதுலக நூலோதுவதெல்லாங் கலகலகூஉந்துணை" என்பராதலால், பதிநூற்களைக்கல்லாத அறிவென்று பொருள் கூறப்பட்டது. (சு)

கானகமிலங்குபுலி பசுவொடுகுலாவுநின்
கண்காணமதயானைநீ
கைகாட்டவுங்கையா னெகிடிக்கெனப்பெரிய
கட்டைமிகவேந்திவருமே
போனகமமைந்ததென வக்காமதேனுநின்
பொன்னடியினின்றுசொலுமே
புவிராஜர்கவிராஜர் தவராஜனென்றுனைப்
போற்றிஜயபோற்றியென்பார்
ஞானகருணுகர முகங்கண்டபோதிலே
நவநாதசித்தர்களுமுன்
நட்பினைவிரும்புவார் சுகர்வாமதேவர்முதன்
ஞானிகளுமுனைமெச்சுவார்

வானகமுமண்ணகமும் வந்தெதிர்வணங்கிடுமுன்
மகிமையதுசொல்லவெளிதோ
மந்த்ரகுருவேயோக தந்த்ரகுருவேமூலன்
மரபில்வருமௌனகுருவே.

(இ-ள்.) மந்த்ரகுருவே!............உமது அருள் நோக்கம் பட்டால் காட்டில் சஞ்சரிக்கின்ற புலி பசுவோடுகூடி விளையாடும். நீர் கைகாட்டின வளவில், தீ மூட்டத்திற்காகப் பெரிய மரக்கட்டைகளை மதயானை துதிக்கையால் அன்போடு சுமந்து வரும். அந்தக் காமதேனுவானது, உமது பொன்னடியின்கீழ் நின்று, உணவு சித்தமாயிருக்கிறதென்று விண்ணப்பிக்கும். புவிவேந்தர்களும், கவிவேந்தர்களும், உம்மைத் தவவேந்தரென்று துதித்து, ஜெயவிஜயபீபவ! எம்மைக்காத்தருள்க! என்பார்கள். ஞானத்துக்குங் கருணைக்கு மிருப்பிடமாகிய உமது திருமுகத்தைக்கண்ட மாத்திரத்தில், சத்திய நாதர் முதலிய வொன்பது சித்தர்களும், உமது நட்பை விரும்புவார்கள். சுகர், வாமதேவர் முதலிய ஞானிகளும், உம்மைக் கொண்டாடுவார்கள். விண்ணுலகத்தாரும், மண்ணுலகத்தாரும், வந்து எதிரேநின்று தொழுகின்ற வுமது பிரபாவமானது சொல்லற் கெளிதாமோ! ஆகாது. எ-று.

அருட்செல்வராகிய தம்முடைய பரமாசாரியர் சந்நிதானப் பெருமையைக்கூறிய முகத்தால் சிவஞானிகளுக்குள்ள, எல்லாம் வல்ல தன்மைவிளக்கிய வாறுயிற்று. "விரும்புந் திருத்தில்லை யம்பலத்தானருண மேவிலொரு, தரும்பும் படைத்தளிக்கும் மகிலாண்டத்தொகுதியையே" என்றுபிறர் கூறியவாறுங் காண்க. (எ)

சருகுசலபக்ஷணிக ளொருகோடியல்லாற்
சகோரபக்ஷிகள்போலவே
தவளநிலவொழுகமிர்த தாரையுண்டழியாத
தன்மையரனந்தகோடி
இருவினைகளற்றிரவு பகலென்பதறியாத
வேகாந்தமோனஞான
இன்பநிஷ்டையர்கோடி மணிமந்த்ரசித்திநிலை
யெய்தினர்கள்கோடிசூழக்
குருமணியிழைத்திட்ட சிங்காதனத்தின்மிசை
கொலுவீற்றிருக்குநின்னைக்
கும்பிட்டனந்தமுறை தெண்டனிட்டென்மனக்
குறையெலாந்தீரும்வண்ண
மருமலரொடுத்துனிரு தாளையர்ச்சிக்கவெனை
வாவென்றழைப்பதெந்நாள்
மந்த்ரகுருவேயோக தந்த்ரகுருவேமூலன்
மரபில்வருமௌனகுருவே.

(இ-ள்.) மந்த்ரகுருவே!............உலர்ந்த இலைகளையும், நீரையுமுண்டு, தவஞ்செய்பவர்க ளொருகோடியும், அல்லாமல், சகோரபக்ஷிகளைப்போல வெண்மையாகிய மதியினின்றொழுகுகின்ற அமிர்ததாரையையுண்டு, அழியாநிலைபெற்ற யோகிக ளநேககோடியும், இருவினைகளுநீங்கி, இராப்பகலென்பதை யுணராமல், தனிமையில் மௌன நிலையோடிருந்து, சுகமயமாகிய ஞானநிஷ்டையுடையவர்க ளொருகோடியும், மணிமந்தரசித்தி நிலைகளை யடைந்தவர்க ளொருகோடியும், சூழ்ந்திருப்ப மாணிக்கமிழைத்த சிம்மாசனத்தின்மீது திருவோலக்கமாக வெழுந்தருளியிருக்கு மும்மை யென்மனக்குறையெல்லா மொழியும்படி கைகுவித்து, அநேகமுறை நமஸ்கரித்து, மணம்பொருந்திய மலர்களைக்கொண்டு, உமதிரண்டு திருவடிகளையு மர்ச்சிக்கும்படி, அடியேனை வாவென்று தேவரீர் அழைத்தருள்வது எந்நாளோ! எ-று.

சகோரபக்ஷி - நிலாமுகிப்புள்; இது சந்திரிகையையுண்டுயிர்வாழ்வது. "தண்ணிலாவுக்கொண் சகோரமென நின்றவன்" என்பதனாலுங் காண்க. யோகத்திருப்போர் மதிமண்டல வமுதத்தை யுண்டு கொண்டிருப்பவராதலால், அவர்களுக்குச் சகோரபக்ஷியை உவமித்தார். (அ)

ஆங்காரமானகுல வேடவெம்பேய்பாழ்த்த
வாணவத்தினும்வலிதுகாண்
அறிவினைமயக்கிடு நடுவறியவொட்டாதி
யாதொன்றுதொடினுமதுவாய்த்
தாங்காதுமொழிபேசு மரிகரப்பிரமாதி
தம்மொடுசமானமென்னுந்
தடையற்றதேரிலஞ் சுருவாணிபோலவே
தன்னிலசையாதுநிற்கும்
ஈங்காரொனக்குநிக ரொன்னப்ரதாபித்
திராவணாகாரமாகி
இதயவெளியெங்கணுந் தன்னரசுநாடுசெய்
திருக்குமிதனொடேநேரமும்
வாங்காநிலாதடிமை போராடமுடியுமோ
மௌனோபதேசகுருவே
மந்த்ரகுருவேயோக தந்த்ரகுருவேமூலன்
மரபில்வருமௌனகுருவே.

(இ-ள்.) மௌனோபதேசகுருவே! மந்த்ரகுருவே!...... ....அகங்காரமென்கின்ற குலவேடரையொத்த கொடியபேயானது, பாழான ஆணவததினும் வலியது. அது என்னறிவை மயக்கும்; நடுவு நிலைமையை யறியவொட்டாது; யாதொரு பொருளைப்பற்றினு மதன்மயமாய் நின்று சகிக்காமல் வார்த்தை சொல்லும்; அரியரப்பிர்ம்மாதிகளோடு நான் சமமாவேனென்னும்; தடையறச் செல்லுந் தேரினச்சாணியைப்போலத் தன்னிடத்தசையாமல் நிற்கும்; இவ்வுலகத்திலென்னை யொப்பார் யாவரென்று வீரம்பேசியிராவணரூபங்கொண்டு, இதயாகாசமெல்லாந் தன்னரசு நாடாகச்செய்துகொண்டிருக்கும். இதனுடனெப்போது நீங்கிநில்லாமலுனதடிமையாகிய நான் போராடிக்கொண்டிருக்க முடியுமோ (முடியாது). எ-று.

ஆதலாலிதனை யொழித்தருள்வாயாக வென்பதுகுறிப்பெச்சம். "ஒருபொருளுங்காட்டா திருளுருவங்காட்டும், இருபொருளுங் காட்டாதிது" என்பது ஆணவத்தன்மையாதலால் பாழ்த்தவாணவமென்றார். (சு)

(இன்னும்வரும்.)

உண்மை விளக்கம்

எனும்

சித்தாந்த தீபிகை.

1897ஞு டிசம்பர்மீ 21உ

உ

திருச்சிற்றம்பலம்.

ஸ்ரீஜ்ஞாநசம்பந்தகுரவேநம:

சிதம்பர இரகசியம்.

(உரு) அநாதிமுத்த சித்துருவாகிய இறை சுவயம்பிரகாசமாய்த் தன்னுண்மையினிற்குந் தன்மையில் சிவம் எனவும், உலகெலாமாகி வேருயுடனுமாய் உயிர்களின் வழிநிற்குந் தன்மையில் சத்தி எனவும் இருதிறப்பட்டு, பின் பராசத்தியோடிசைந்து சிருட்டியாதி பஞ்சகிருத்தியஞ் செய்யுந் தன்மையில் பதி எனவும் பெயர் பெற்றுநிற்கும். இந்தச் சிவம் பதி என்னும் ஈரியல்பையுற்றுச் சர்வஞானோத்தரம்,

(91) பதிச்சகிம் விதோஞேயஃ சாதிகாரப தேஸ்திதஃ | சிவச்சகீதிருச: ப்ரோக்தோ யோதிகார விவர்ச்சித: |

(பராசத்தியோ டிசைந்து பஞ்சகிருத்திய) அதிகாரத்து நிற்கும் அவசரத்துப் பதி எனவும், அவ்வதிகாரமெலா மொழிந்து நிற்கும் அவசரத்துச் சிவம் எனவும் பெயர் போதரும் என்று போதித்த வாருயிற்று. சைவபுராணம்,

(92) விச்வதாத்ரீத்வஜாக்யாச சைவீ சித்ப்ரக்ருதி:ஸ்ம்ருதா |

உலகங்களுக்கெல்லாம் தாயாரும், பிறவாதவரும், ஞானப்பிரகிருதி (சித்பிரகிருதி) யாயு முள்ளார் சிவை (பராசத்தி) என்றும்,

(93) யாமாகு: பரமம் வ்யோம பர:ப்ரக்ருதி யோகத: | பரப்பிரகிருதி யோடிசைந்து நின்றமைபற்றி அந்தச் சாந்தியாதீதை பரமவியோமம் (பரமாகாசம்) எனப்படும் என்றும், கூர்மபுராணம்

(94) த்வயைவ சங்கதோ தேவா: ஸ்வாத்மாநந்தம் சமச்நுதே | த்வமக்ஷரம் பரம்வ்யோம மதச் சோதிர் நிரம்சநம் | பராசத்தியாம் உம்மோடிசைந்தே சிவனுர் ஆனந்தம் அடைந்தார், (நீவிரே) பாசரகிதராகிய பெருஞ் சோதியினராய்ப் பரமவியோமம் பரமாகாசம் எனப்படுபவருமாம் என்றும்,

(95) யோகிநாம ம்ருதம் ஸ்தாநம் வ்யோமாக்யம் பரமக்ஷரம் | ஆநந்த மைச்வரந்தாம சாகாஷ்டா ஸா பராகதி: | யோகிகளுடைய அமிருதமாம் ஸ்தானம் ஆனந்தைசுவரிய கோசமும் (பொக்ஷ கிரகமும்) அக்ஷரமுமாயுள்ள பரமவியோமம் (பரமாகாசம்) எனப்பெயர் பெறும் என்றும் இதுவே முடிந்த எல்லையாம் என்றுங் கூறிற்று. ஆனந்தைசுவரியம் என்றது சர்வஞ்ஞதாதி மங்கல குணங்களி னீங்காத சிவசத்தியின் பெயராய்ப் போந்த தென்பது மேலே உதகரித்த அதர்வசிகோபநிடத உபப்பிரும்மணங்களாலே அறியப் படுதலால், பரமவியோமம் என்றது அப்பராசத்தியின் பெயராயே முடிந்ததாமென்க. கூர்மரால் எடுத் தாளப்பட்ட பௌதிகமாகிய சகுணம் சாங்கியமாகிய நிர்க்குணம் என்னும் இரண்டு பாவனைகளின் மேலாய் நின்ற அத்தியாசிரம பாரமேச்வரி எனப்படும் பாவனை இந்தப் பிராம்மியாகிய பரமவியோகத்திலே முற்றுமாமெனவும் ஓர்க.

(உசு) உலகங்களையெல்லாம் சிருட்டியாதி பஞ்சகிருத்தியஞ் செய்து பாலிக்கும் பொருட்டேனும், மெய்யன்பர்கள் தம்மை உபாசித்து உய்யும் பொருட்டேனும், சிதம்பர சத்தியாம் பரமானந்த ஆகாயமத்தியிலே இருப்பவராகக்கொண்டு அதர்வசிகோபநிடதம்

(96) சர்வைச்வர்ய சம்பந்ந: சர்வேச்வர: சம்புராகாசமத்யே த்யேய: |

சர்வஞ்ஞதாதி கல்யாணகுணங்களை யுடைமையால் சர்வைசுவரிய சம்பன்னரும், சர்வேசுவரரும், சம்புவுமாயுள்ளார் ஆகாசமத்தியிலே தியானிக்கற்பாலர் என்று கூறியதாம் என்றும், பிரபஞ்சத்தை யெல்லாஞ் சிவபிரான் தமது பராசத்தித் துவாரமாக நின்றே சிருட்டியாதி கிருத்தியஞ் செய்து உயிர்களை ரக்ஷிப்பார் என்றுங் கொண்டு, அந்த அதர்வசிகோபநிடதப் பொருளுக்கிசைய ஸ்ரீமாணிக்கவாசகசுவாமிகள் "உடையாணடுவு ணீயிருத்தி" என்று திருவாய்மலர்ந்தருளினர்என்றும், இப்பொருள்கொண்டே உய்யவந்ததேவநாயனர்

................................நாடனைத்து
நங்கையினுற் செய்தளிக்கு நாயகனு—நங்கையினு
நம்பியாய்த் தானடுவே நாட்டப் பெறுமிதுகா
ணெம்பெரு மானுர் தமியல்பு.

என்றும் அருள, தைத்திரீய பிரமானந்தவல்லி

(97) யோவேத நிகிதம் குகாயாம் பரமேவ்யோமந் |

"எவர் தமது உள்ளக் குகையின்கண்ணே (சிதம்பர) பரமாகாயத்தில் இருப்பவராகப் (பரசிவ) பிரமத்தைத் தேர்கின்றுரோ" என்றுந் தொடங்கிக் கூறிப் போந்தது. இவ்வாறு இதயமாகிய உள்ளக்குகையின் கண்ணே சிதாகாயத்து ஆனந்த பரப்பிரம நடனவிலாசத் தானந்தத்தை உணர்த்திய உபநிடதங்களுக் கியையத் திருஞானசம்பந்த நாயனுர் தமது திராவிட சூக்தத்திலே

கோலமாய நீண்மதிற் கூடலால வாயிலாய்
பாலனுய தொண்டுசெய்து பண்டுமின்று முன்னையே
நீலமாய கண்டனே நின்னையன்றி நித்தலுஞ்
சீலமாய சிந்தையிற் றேர்வதில்லை தேவரே.

என்று திருவாய்மலர்ந்தருளிய பொருளைச் சேக்கிழார்நாயனுர்

ஒன்றுவே றுணர்வு மில்லே னெழிவற நிறைந்த கோல
மன்றினுன் மறைக ளேத்த மானுட ருய்ய வேண்டி
நின்றுநீ யாடல் செய்கை நினைப்பதே நியம மாகு
மென்று பூம்புகலி மன்ன ரின்றமிழ்ப் பதிகம் பாட.

என்று இங்ஙனம் விளக்கியருளினார். பிருதிவியாதி தத்துவ சமூகங்களெல்லாம் சிவபெருமானுக்கு ஸ்தூல சரீரமும், ஆன்மா சூக்குமசரீரமும் சிவசத்தியார் அதிசூக்கும சரீரமாம் (ஆகாய சரீரமாம்) என்ற கருத்தினாலன்றோ, பிருகதாரணீயோப நிடதமும் தைத்திரீயோபநிடதமும்

(98) ஆகாச ஏவ யஸ்யாயதநம் |
ஆகாச சரீரம் ப்ரம்ம |

பிரமத்துக்கு ஆகாயந்தான் (சிதம்பரந்தான்) ஆலயம் (சரீரம்) என்றும், அப்பிரமம் ஆகாய சரீர முடையது என்றுங், கூற, மைத்திராயணோப நிடதம்

(99) க்ருத்யாகாச மயம் கோச மாநந்தம் பரமாலயம் |

இந்தப் பிரமம் இதயத்துள்ள ஆகாச மயமும், கோசமும் (சர்வ கல்யாண குண பொக்ஷமும்), ஆனந்தமும், பரமாலயமுமாம் (சிவாலயமுமாம்) என்று கூற, இரத்தினத்திரய பரீக்ஷையுடையார்

(100) யஸ்ய ஸாபரமா தேவீ சக்திராகாச சம்ஞிதா |

"சிவபெருமானுடைய பராசத்தியார் ஆகாயம் என்னும் பெயர் பெறுவர்" என்று கூர்ம புராணப் பிரமாண மெடுத்துக் கூறினாராக, கோயிற்புராணம் வாயிலாக உமாபதி சிவாசாரியர்

அத்தன் பாதத் துவனித் தநடத்
தமரும் பொதுவின் பெயர் மன்றமலஞ்
சத்தும் பரிரண் மயகோ சமகந்
தனிபுண் டரிகங் குவைகண் ககனஞ்
சுத்தம் பரமற் புதமெய்ப் பதமச்
சுழுனு வழிஞா னசுகோ தயநற்
சித்தம் பரமுத் திபரப் பிரமந்
திகழுஞ் சபைசத் திசிவா லயமே.

என்று அருளிச் செய்ய, சிதம்பர மான்மியம் வாயிலாகச் சூதாசாரியர்

(101) யத்ர ந்ருத்யதி தேவேச: பரமாநந்த விக்ரகः | தஸ்ய தேசஸ்ய நாமாநி ச்ருதாந் யேதாநி பூதலே | அமலம் சத் பரம் நித்யம் மகாந் கோசோ கிரண்மய: | அந்த: புரம் விவிக்தஞ்ச புண்டரீகம் குகாவரம் | ககநம் பரிசுத்தஞ்ச பரமத்புத முத்தமம் | சத்தி யாஸ்பதம் சுசும் நாயா மாத்ம ஞாந சுகோதய: | சிதம்பரம் சுவ முக்திச்ச லசத் ப்ரம்ம சுரோத்தம | சக்திச்ச மகதீ திவ்யா விபுலச்ச சிவாலய: |

என்று கூறிய சுலோகங்களால் தத்துவா தீத சிவபிரான் அனவரததாண்டவத்திலே திருவுளம் பொருந்தப் பெற்ற அம்பலத்தின் (சிதம்பரத்தின்) பெயர்களாவன சத்து, பரம், நித்தியம், இரண்மய கோசம், மகத்து, விவிக்தம், புண்டரீகம், குகை, ககனம், பரிசுத்தம், அற்புதம், சத்தியமாயதநம் (சத்தியாஸ்பதம்) ஞானானந்தம் (ஞானசுகம்), சிதம்பரம், பரப்பிரமம், சபை, சத்தி, சிவாலய முதலியவாம் எனச் சொல்லியருளினார். சத் என்னும் பதம் சாமவேதிய சாந்தோக்கியோபநிடதத்து ஆறுவது பிரபாடகத்து முதலாம் கண்டத்து முதன் மந்திரத்திலும், பரம் என்னும் பதம் கிருஷ்ணயசுர்வேதிய சுவேதாசுவதரோப நிடதத்து மூன்றும் அத்தியாயத்து ஏழாம் மந்திரத்தினும், இரண்மயகோசம் என்பது இரண்டாவது முண்டகத்து இரண்டாம் கண்டத்து ஒன்பதாம் மந்திரத்தினும், மகத்து என்னும் பதம் வாசசநேயபிருகதாரணியோபநிடதத்து நான்காம் அத்தியாயத்து நான்காம் பிராம்மணத்துப் பன்னிரண்டாம் மந்திரத்தினும், விவிக்தம் (தனி) என்னும் பதம் கைவல்லியோப நிடதத்து ஒன்பதாம் மந்திரத்தினும், புண்டரீகம் என்னும் பதம் கைவல்லியோபநிடதத்துப் பதினொராம் மந்திரத்தினும், சாந்தோக்கியோப நிடதத்து எட்டாம் பிரபாடகத்து முதலாம் கண்டத்து முதலாம் இரண்டாம் மந்திரங்களினும், மகாநாராயணோபநிடதத்துப் பத்தாம் பிரிவின் ஏழாம் மந்தரத்தினும், குகை என்னும் பதம் தைத்திரீயோபநிடதத்துப் பிரமானந்தவல்லி முதலாம் அனுவாகத்தினும், ககனம் என்னும் பதம் மகாநாராயணோபநிடதத்துப் பத்தாம் பிரிவின் ஏழாம் மந்திரத்தினும், சுத்தம் என்னும் பதம் பிருகதாரண்ணியோப நிடதத்து ஏழாம அத்தியாயத்துப் பதினான்காம் பிராம்மணத்து எட்டாம் மந்திரத்தினும், அற்புதம் என்னும் பதம் மகாநாராயணோப நிடதத்து இரண்டாம் பிரிவின் ஏழாம் மந்திரத்தினும் கைவல்லியோப நிடதத்து இருபத்து மூன்றும் மந்திரத்தினும், சத்தியமாயதனம் (சத்தியாஸ் பதம்) என்னும் பதம் தலவகாரோப நிடதத்து நாலாம் கண்டத்து எட்டாம் மந்திரத்தினும், ஞானானந்தம் என்னும் பதம் தைத்திரீயோப நிடதத்துப் பிரமானந்த வல்வியிலும், பரமவியோமம் (சிதம்பரம்) என்னும் பதம் தைத்திரீயோப நிடதத்துச் சிக்ஷாவல்லி பிரமானந்தவல்லி பிருகுவல்லி களினும், சபா என்னும் பதம் சாந்தோக்கியோப நிடதத்தினும், சத்தியம் என்னும் பதம் சுவேதாசுவதரோப நிடதகது ஆறும் அத்தியாயத்து எட்டாம் மந்திரத்தினும், பரமாலயம் (சிவாலயம்) என்னும் பதம் தைத்திரீயோபநிடதத்து ஆறுவது பிரபாடகத்து இருபத்தேழாம் மந்திரத்தினும் காணப்படுவனவாம். சிகரிணி மாலையுடையார் "இருதயகமலம் இரவி விம்ப முதலிய எவ்வெவ்விடங்களில் சிவபெருமானைத் தியானிக்கினும் அவ்வவ்விடங்கள் அனைத்தினும் சோதிமயமாகிய கைலாசத்தை விபாவித்து, அதன் மத்தியிலிருப்பவராகச் சிவபெருமானைத் தியானிக்க" என்னுங் கருத்தோடு

(102) இருதயகமல ரவிவிம்பாதிசு யத்ர யத்ர சிவஸ்ய த்யாநந் தத்ர சர்வத்ராபிச் யோதிர்மயம் கைலாசம் விபாவ்ய தந்மத்ய விருத்தித்வேந சிவோத்யேயः |

என்று கூறியது போல, தானியாகுபெயரால் சிதம்பரம் எந்நாளும் நீக்கமின்றி விளங்கும் சேதன அசேதனங்களும் அவ்வப்பெயர் பெறுமாமென்பது தெளியப்படுகின்றது. இதுபற்றியே திருமூலநாயனார் "அம்பலமாவது சராசரம் என்றும், அம்பலமாவது சிவன்திருவடி என்றும், அம்பலமாவது அப்புத் தேயு மண்டலங்களாம் என்றும், அம்பலமாவது ஸ்ரீபஞ்சாக்ஷரம்" என்றுங்கொண்ட பொருளினால்

அம்பல மாவ தகில சராசர
மம்பல மாவது வாதிப் பிரானடி
யம்பல மாவது வப்புத்தீ மண்டல
மம்பல மாவது வஞ்செழுத் தாமே.

என்றருளிச் செய்தார். சாந்தோக்கியோபநிடதத்து எட்டாவது பிரபாடகத்திலே "பிரமபுரமாகிய இச்சரீரத்திலேயுள்ள தகரமாகிய (சூக்குமமாகிய) புண்டரீக வீட்டினுள்ளேயிருக்கும் ஆகாயத்தை நாடவேண்டியது" என்பது முதலாகத்தகரவித்தை சொல்லப்பட்டதன்றோ. இந்தஇதயத்துள்ள அந்தராகாசம் எனப்படும் இந்தச் சூக்குமாகாசத்தின் இடைவெளி மிகு நுண்ணியதாயினும் பூமி, ஆகாயம், அக்கினி, வாயு, சூரியன், சந்திரன், மின்னல், நக்ஷத்திர முதலியவாய்ப் புறத்தே யுள்ளனவும் இல்லனவுமாய எவையெல்லாம் சேரினும், அவையெல்லாம் அடங்கிநிற்கும் அத்துணை விரிவுடைய ஆகாயசத்தாம் என்பது போதர, அச்சாந்தோக்கியோபநிடதம்

(103) அயமாகாசஸ்தாவா நேசோந்தர் கிருதய ஆகாச உபே அஸ்மிந் த்யாவா பருதிவீ அந்தரேவ சமாகிதே உபாவக்நிச்ச வாயுச்ச சூர்யாசந்த்ர மசாவுபௌ வித்யுந்நக்ஷத்ராணி யச்ச ஸ்யேகாஸ்தி யச்சநாஸ்தி சர்வம் ததஸ்மிந் சமாகிதமிதி |

என்று கூறிற்று. மனவாசகங் கடந்தார்

> தோற்றந் துடியதனிற் றோயுந்திதி யமைப்பிற்
> சாற்றியிடு மங்கியிலே சங்காரம்—ஊற்றமா
> யூன்று மலர்ப்பதத்தி லுற்ற திரோதமுத்தி
> நான்ற மலர்ப்பதத்தே நாடு.
>
> மாயை தனையுதறி வல்வினையைச் சுட்டுமலஞ்
> சாய வமுக்கியரு ளானெடுத்து—நேயத்தா
> லாநந்த வாரிதியி லான்மாவைத் தானழுத்தல்
> தானெந்தை யார்பரதந் தான்.

என்றருளிய திருவாக்கினுல் ஆகாசத்துச் சிவத்தைப் பிரியாத பரையடியாம் என்பது பெறப்பட்டதாயிற்று. ஸ்ரீவாகீசர் "வானைக் கடந்தண்டத் தப்பான் மதிப்பன.............. ஐயாற னடித்தலமே" என்றும், "அரைமாத்திரையி லடங்குமடி அகலமளக்கிற் பாரில்லாவடி" என்றும், "மூசுவண்டறைபொய்கையும் போன்றதே யீசனெந்தை யிணையடிநீழலே" என்றும், "சிறுமானேந்திதன் சேவடிக்கீழ்ச் சென்றங்கிறுமாந்திருப்பன் கொலோ" என்றும், "தேடிக்கண்டுகொண்டேன் திருமாலொடு நான்முகனுந் தேடித் தேடொணுத் தேவனையென்னுள்ளே தேடிக்கண்டு கொண்டேன்" என்றும், "மாடமாளிகை சூழ் தில்லையம்பலத் தாடிபாதமென் னெஞ்சுளிருக்கவே" என்றும், ஸ்ரீஞானசம்பந்தர் "உலகேத்தச்செய்யானுறை கோயில் சிற்றம்பலந்தானே" எனவும், "சிற்றம்பலமேய விறைவன் கழலேத்து மின்பமின்பமே" என்றும், "சிற்றம்பலமேத்த மாணுநோ யெல்லாம் வாளா மாயுமே" என்றும், "சிற்றம்பலமேய நட்டப்பெருமானை நாளுந் தொழுவோமே" என்றும், திருவள்ளுவநாயனர் "மலர்மிசையேகினன் மாணடி சேர்ந்தார் நிலமிசை நீடுவாழ்வார்"என்றும், ஸ்ரீமூலநாயனர் "தன்னையறியத் தனக்கொரு கேடில்லை"என்றுங் கூறிய திருவாக்குக்களாலும் இவைபோன்ற மற்றைய நாயன்மார் வாக்குக்களாலும், சிவத்தை நாடுக என்றேனும், சிவன் திருவடியை நாடுக என்றேனும், (சிற்றம்பலத்தை) நாடுக என்றேனும், சிற்றம்பலத்துமேய திருவடியை நாடுக என்றேனும், சிற்றம்பலமேய நட்டப்பெருமானை நாடுக என்றேனும், தன்னை நாடுக என்றேனும், சிற்றம்பலமேய நட்டப்பெருமானடியை நெஞ்சுள்ளே நாடுக என்றேனும் பொருள்பட நிற்பனவாக, வைதிக சைவர்கள் சிற்றம்பலம், நட்டப்பெருமான், நெஞ்சு, ஆன்மா, அருள், திருவடி, சிதம்பரம், சிவம் என்பவைகளுள் ஒன்றையேனும் கெடுக்காது, அதற்கிசைய வைதிகசைவ வேதவியாசர் சூதாசாரியர் முதலாயினேர் கருத்துக்கு மாறுபடாத பொருள் கொள்ள வல்லுநரே யாவர். ஏகான்மவாதிகளாகிய மாயாவாதிகள் ஆன்மா, (சிதம்பரம்) பரமாகாயம், பிரமம் (சிவம்) என்பன காணப்படும் இடங்கடோறும், ஒன்றை (பிரமத்தை) மாத்திரம் நிலைக்கவிட்டு, மற்றிரண்டையும் பொய்க்கா தொழியின் அவர்கள் ஏகான்மவாத சித்தாந்தம் நிலைக்காதாமாதலில் ஒன்றொழித்து மற்றவைகளைத் தங்கள் சாங்கியோபநிடதப்படி கெடுத்துவிடுவார். ஈசகேநாதியுபநிடதங்கள் சிதம்பரோபநிடதங்களாய் அருட்சிதம்பரசத்தியின் மாட்சியே பெரிதும் வைதிக பரிபாஷா சப்தங்களால் விளங்குவனவாக, இந்த உபநிடதங்களைத் தமது மாயாவாதோபநிடத நெறிகொண்டு பொருள் போதிக்கப் போந்து, மேலே சொல்லிய

(104) ப்ரம்ம யோவேத நிகிதங் குகாயாம் பரமே வ்யோமந் |

குகை எனப்படும் பரமாகாயத்தே அமையப்பெற்ற பிரமத்தை எவர் அறிகின்ருரோ என்று பொருள்பட்ட தைத்திரீய மந்திரத்துக்குச் சங்கராசாரியர் தமது மாயாவாத பாஷ்யத்திலே "மேலாகிய அவ்வியாகிருதம் எனப்பெயர் பெறும் ஆகாசமாகிய குகையின் கண்ணே பிரமத்தை எவர் அறிகின்ருரோ" என்றற் ரொடக்கத்ததாகப் பொருள் படுத்தினர். சங்கராசாரியரால் சொல்லப்பட்ட "அவ்வியாகிருதம்" என்பது அஞ்ஞான மாயையாய் அவித்தியா சடசத்தி எனப் பொருள்படும். படவே, சங்காசாரியர் அறிந்த (சீவப்) பிரமம் அஞ்ஞான பந்தக் குகையிலே யாமென்பது பெறப்படுகின்றது. இதற்குப் பிரமாணம் வேண்டுமென்று கொண்டே சங்கராசாரியர் தாம் சூதசங்கிதையைப் பதினெட்டுத்தரம் படித்த ஓர் பிரகாரம் மாற்றியபோது

(105) சம்சாரகே குகாவாச்யே மாயாஞானாதிசம்ஞிதே |
நிகிதம் ப்ரம்ம யோவேத பரமவ்யோம சம்ஞிதே |

"பிரம சொரூபத்தை மாயை அஞ்ஞான முதலிய பெயர்களையுடைய பரமாகாசம் எனப்படும் சம்சாரமாகிய குகையிலே பிரத்தியக் சொரூபமாக எவன் அறிகின்ருனே" என்றற்ரொடக்கத்ததாகப் பொருள்படப் பிரமகீதை மூன்றும் அத்தியாயத்து முப்பத்திரண்டாம் சுலோகம் தடுமாறிப் போக மாற்றப்பட்டமை நன்கு வெளிப்படுகின்றது. மேலே சொல்லிய சூதசங்கிதா கற்பனு சுலோகத்தின் கண்ணே பரமாகாசத்தை மாயை அஞ்ஞானம் என்று கூறுதலோடமையாது, பின்னரும் அப்பரமாகாசம் பலவாருகக்கூறப்படும் என்றகருத்தினல் "முதலிய" எனப் பொருள்படும் "ஆதி" என்னும் பதம் சொல்லப்பட்டமை காரணமாக, "அவித்தியா" "சடசத்தி" முதலிய பெயர்களும் அதற்குச் சொல்லப்படும் என்றும், இதுவே (பரமாகாசமே) அவ்யாகிருதம் என்றும் சங்கராசாரியர் சிஷர் வித்தியாரணியர் தமது ஆசாரியர் மாயா

வாத பாஷ்யக் கருத்தோடு இணங்கி விரித்துப் பொருள் கூறினர். சுருதியிலும் அதன் உபப் பிரும்மணங்களாகிய புராணங்களினும் "ஆகாயம் என்னும் பதம் சிவசத்திக்கும், அபேதத்தினல் சிவத்துக்கும் பெயராகச் சென்ற விடத்தும் இந்தச் சூதசங்கிதையில் மாத்திரம் அவ்வாகாசத்தை மாயை எனவும், அஞ்ஞானம் எனவும், அவித்தை எனவும், சடசத்தி எனவும் அவ்வியாகிருதம் எனவும் பொருள்படக் கூறியதற்கு, "சொன்னதைச் சொல்லுங் கிளி" என்றபடி படியாது மிக ஆராய்வோடு ஏகான்மவாத விசாரஞ் செய்பவராய்க் "சொன்னதெல்லாஞ் சரி சரி எனக் கேட்கும்" அவிவேக மூளையிலராயுமுள்ள சென்னை ஆரியனரும் அவர் இனத்தாரும் யாது சமாதானம் விடுப்பாரோ? இந்துஸதானி பாஷையின் "தோகா" என்னும் கவிகளிலே போல "சம்ஞிதே, சம்ஞிதே" என்று இறுதிப் பிராசத்தோடு மேலே போந்த சுலோகத் தீரடிகளும் சொல்லப் பட்டமைக்குக் காரணம் என்னையோ? அப்படிச் சூதாசாரியர் சுலோகஞ் செய்தற்குப் போந்த அவசரம் இதுதானே? சொல்லுவாராக. இது இடையிலே மாற்றிக்கொண்டு போங்காலத்துச் சங்கராசாரியர் தவறிவிட்ட பிழையேயாம். பதினெட்டுத்தரம் படித்தவர் இப்படிப்பட்ட பிழைகளை எதிரிகள் கண்களுக்குப் புலப்படாது திருத்தி வைத்தற்குப் பத்தொன்பதாந்தரஞ் சூதசங்கிதையைப் படியாத வழுவினல் நேர்ந்ததேயாம். இப்போது அச்சுப் புஸ்தகங்களிலே கரதலாமலகம் போல விளங்குமாறு எட்டுப்பிரதிகளிலே அந்த இறுதிப் பிராசப் பிழை கண்டுணர அவரால் இயலாமற் போயிற்று. இப்படியே சூதசங்கிதையிலே சிவசத்தியின் பெயர்களை யெல்லாம் பரப்பிரமத்தின் பெயராக்க வேண்டிச் "சம்ஞிதா" என்றும் "ஆக்கியம்" என்றும் "சம்ஞம்" என்றும் சுலோகத்துக்குச் சுலோகமாக அடிக்கடி பிரயோகித் திருக்கின்றார். மேலே போந்த முதலாம் அடி இறுதியும், இரண்டாம் அடி இறுதியும் "சம்ஞிதே" "சம்ஞிதே" என்று ஒரே சொல்லாய் முடிவதைச் சென்னை ஆரியனர் தமது தெலுங்கெழுத்துச் சூதசங்கிதை வியாக்கியானத்து முன்னூற்றுப் பத்தாம் பக்கத்து முப்பத்திரண்டாஞ் சுலோகத்தை உடனே திருப்பிப் பார்த்து, அச்சுலோகம் சங்கராசாரியர் தமது மாயாவாத பாஷ்யத்துக்கியைய மாற்றிப் புகட்டப்பட்ட கட்டுச் சுலோகமாம் என்று பார்த்தேனுங் கேட்டேனும் உணர மாட்டாது போகார்

(உஎ) கார்க்கி என்பாள் யாஞ்ஞ வல்க்கிய முனிவரை நோக்கி ஆகாசத்துக்கு மேலுள்ளதும், பூமிக்குக் கீழுள்ளதும், இவ்விரண்டக்கும் இடையிலுள்ளதும், பூமி ஆகாசமாகிய இவ்விரண்டும் இறப்பெதிர் நிகழ் வெனப்பட்டவும் சுறுக்கும் மறுக்குமாய் எங்குள்ளவென்று வினவ, அதற்கு முனிவர் "இவையெல்லாம் குறுக்கும் மறுக்குமாய் ஆகாசத்திலே என்று கூற, ஆகாயம் குறுக்கும் மறுக்குமாய் எங்குற்றதென்று பின்னர்க் கார்க்கி வினவ, அதற்கு முனிவர் பருமனல்லாததும், சிறிதல்லாததும், நீட்சியல்லாததும், குறுக்கலல்லாததும், சிவப்பல்லாததும், பச்சையல்லாததும், நிழலில் இலாததும், ருளல்லாததும், காற்றல்லாததும், ஆகாயமல்லாததும், பற்றில்லாததும், ரசமல்லாததும், கந்தமல்லாததும், கண்ணல்லாததும், காதல்லாததும், வாக்கல்லாததும், மனமல்லாததும், ஒளியல்லாததும், பிராணனல்லாததும், முகமல்லாததும், அகத்திலாததும், புறத்திலாததும், ஒன்றையும் அயிலாததும், ஒன்ருல் அயிலப்படாதது மாயுள்ள அக்ஷரத்தினுடைய (பிரமத்தினுடைய) ஆஞ்ஞையினலே கார்க்கியே சூரிய சந்திரர் என்போர் (திருதி என்று ஐதரேயோப நிஷதத்தினலே சொல்லப்படும் சர்வஞ்ஞத்துவ சர்வகர்த்திருத்துவ பிரஞ்ஞான சைதன்னிய சிதம்பர பராசத்தியாகிய ஞாஞ காயமாம்) விசேஷதிருகியுற்று உறுதியுடையனவாய் நிலேத்தன, அந்த அக்ஷரத்தின் (பிரமத்தின்) ஆஞ்ஞையினலே பூமியும் ஆகாசமும் இறுகிநின்றன. இந்த அக்ஷரத்தினுடைய ஆஞ்ஞையினலே நிமிஷங்களும் முகூர்த்தங்களும், பகற்போது இராப்போதுகளும், ஒருமாச அரைமாசங்களும், இருதுக்களும், வருஷங்களும் உறுதிகொண்டிற்றன, இந்த அக்ஷரத்தின் ஆஞ்ஞையினலே கார்க்கியே கீழே நதிகள் சுவேத பருவதங்களிலே நின்று மேலேத்திசை நோக்கியும், மேலே நதிகள் கீழைத்திசை நோக்கியும், மற்றவைகள் மற்றத்திசை நோக்கியும் பாயாநின்றன. இந்த அக்ஷர (பிரமத்தினுடைய) ஆஞ்ஞையினலே கார்க்கியே ஈவோரை மநுஷர் போற்றுகின்ருர். தேவர்கள் எசமானன் வசப்படுகின்ருர். பிதிர்கள் ஓமத்தின் வசத்தாகின்ருர் என்று பிரமவித்துக்கள் சொல்கின்ருர்கள்" என்று உத்தரமளித்தாராகப் பிருகதாரணியோபநிஷதத்து ஐந்தாம் அத்தியாயத்து, எட்டாம் பிராமணத்து, ஐந்தாம் ஆரும் ஏழாம் எட்டாம் ஒன்பதாம் மந்திரங்கள் கூறுமாற்ருல் சர்வஞ்ஞத்துவாதி விசிஷ்ட தருமமுடையது பிரமமெனப் பிரதிபாதித்து, இந்த அக்ஷரத்திலே கார்க்கி ஆகாசமானது (சிதம்பராகாசமானது) குறுக்கும் மறுக்குமாய் நின்றதென்று சொல்லப்பட்ட தென்றும், இந்த ஆகாயம் புறத்தே காணப்படும் பூதாகாசமாகாது (புறத்தேயுள்ள வாயுவாம் வாதவியாபகத்தினும் வியாபகமாய் சடாகாயம் நின்ருற்போல, மாயாவாதிகளுடைய பரமாகாசமாகிய சடசத்தியாம் அவித்தியா அஞ்ஞான அவ்வியாகிருத மாயாவாதசத்திவாதத்தினும் வியாபகமாய் அதனுற் பரமாய் எவற்றையும் வியாபித்துத் தாங்கி நடாத்தும்) பராசத்தியாகிய பரமசத்தியே ஆகாயம் எனப்படும் என்றும், இதுவே சிதம்பரசத்தி என்றும், அதனல் இந்தக் கார்க்கி ஆகாயம் (சிதம்பர சத்தி), (மாயாவாதிகளுடைய) கூடஸ்த பிரமத்திலே போய் முற்ருதென்று இரத்தினத்திரய பரீக்ஷை வாயிலாக விளக்கினவர் யாரெனில், சைவசித்தாந்திகளுடைய சகுணப்பிரமங்களாகிய திரிமூர்த்தி களுட்பட்டருத்திராகாதவராய், சங்கராசாரியருடையவும் இவர் இனததனராம் சென்னை ஆரியனருடையவும் மாயாவாதோபநிஷத நெறியானே மாயாப்பிரதிவிம்பராயுற்ற உருத்திரரின் அம்சராய்ப் பிறந்தாரென்று அச் சென்னை ஆரியனுரால் "சங்கராசாரியரது அவதார மகிமை" யிலே போற்றப்பட்ட சங்கராசாரியர் அவதாரத்தினும் (உருத்திரரின் மிக மிக மேலானவராம்) அட்ட வித்தியேசுரருடைய அவதாரரெனச் சிவரகசியத்தினுலே பெறப்படும் ஸ்ரீ அப்பயதீக்ஷித யோகியாரேயாமென்க.

(இன்னும்வரும்)

உ

சிவமயம்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

ஸ்ரீஜ்ஞாநஸம்பந்தகுரவேநம:

பூர்வீக சமய நிலை.*

கனவான்களே!

உங்களுக்கு மதவிஷயமாகச் சில பிரசங்கங்கள் செய்ய வேண்டுமென்பது என்னுடைய கருத்து. எப்படிப்பட்டவர்களும் முக்கியமாகக் கொண்டாடுகின்ற அரிய விஷயமாகிய மதத்தைப்பற்றி நாம் ஒன்றுகூடி ஆலோசிப்போம். நாம் அவ்விஷயத்தை, தத்துவ விசார மூலமாகவும், தெய்வ விசார மூலமாகவும், கவனிப்போம். இவ்விஷயமாக நம்ம பூர்வீகர்கள் பொதுவாக அநுஷ்டித்து வந்த முறையின்னதென்று ஆராய்வோம். பூர்வகாலத்து ரிஷிகளும், தத்வஞானிகளும், கையாண்டுவந்த தருமங்களும் பிரமாணங்களும் இத்தன்மைய வென்பதை ஊன்றி யுணர்வோம். இவ்வுலகத்தில் ஜனிக்கிற ஒவ்வொருவருக்கும், எல்லாம் வல்லவரும் யாவையும் படைப்பவரும் பரமபிதாவுமாகிய கடவுள்பிரசாதிக்கிற மெய்ஞ்ஞாநவொளி யேதேனும் நம்முடைய ஹ்ருதயத்தில் எங்காகிலும் ஒருவேளை யின்னும் காணக்கூடுமா என்பதையும் நமக்குள் ஆழ்ந்து ஆராய முயல்வோம்.

கனவான்களே! உண்மையை அறிய முயல்வதும், அறிந்தபின் அச்சித்தாந்த வுண்மை நெறியிலொழுகுவதும், அவ்வுண்மை வரம்பு கடவாமையும், ஒவ்வொருவருக்கும் உரிய கடமையாம். நிகிருஷ்டமான மதத்திற் பிறந்ததற்காக, ஒருவனையும் கடவுள் நித்தியதண்டனைக்கே ஆளாகும்படி செய்யமாட்டார். என்றாலும், உண்மை நெறியை யறியவும், அறிந்து அதனை யந்தக்கரணசுத்தியாய் அநுஷ்டிக்கவும், ஒவ்வொருவனையும் பொறுத்த கடமையாம். ஒருவன் அநித்யமாகிய இவ்வுலக இன்பத்திற்காகப் பாடுபட்டுக் கடவுளோடு ஐக்கியமாகி அநுபவிக்கும் நித்தியாநந்த வாழ்வாகிய பெரும்பேற்றை யடைவதற்கேற்ற சாதனங்களைக்கைவிட்டு நடப்பானானால், அவன் ஈசுவரதண்டனைக்கு ஆளாவான்.

கனவான்களே! பூர்வத்தில் சமயநிலையின் இருப்பையும், அதன் சுபாவத்தையும் பற்றி மனிதர்கள் கொண்டிருந்த அபிப்பிராயத்தை மிகவும் பழமையான சரித்திராதாரமாக விசாரிக்கத் தொடங்குவோம். ஆகவே, இந்தப் பிரசங்கம், தத்துவவிசார ரூபமாகாமல் சரித்திர ரூபமாகவே யிருக்கும். நான் காட்டப்போகிற பிரமாணங்கள் மிகவும் நம்பத்தக்கவைகளே. சந்தேகமானவைகளை நான் முற்றிலுந் தள்ளிவிட்டேன்; ஏனெனில் உண்மை விஷயத்திற்குக் கற்பனையாகிய பகட்டலங்காரம் வேண்டியதில்லையே. இந்தப் பிரமாணங்களில், கி. மு. 2000 வருஷங்களுக்கு முன்னிருந்த பூர்வீகர்களால் நமக்குக் கிடைத்துள்ள புராதன ஸ்தோத்திரங்களே முக்கியமாயுள்ளன. மனிதர்கள் ஆதியில் அநுசரித்தது ஒரு தெய்வ வழிபாடேயன்றிப் பலதெய்வ வழிபாடேயன்றிப் பலதெய்வ வழிபாடல்ல என்னும் உண்மைக்கு அவைகள் ஆதாரமாகும்.

தெய்வத்தினிருப்பைப்பற்றி மனிதஜாதியாருடைய சித்தாந்தம்.

கனவான்களே! இவ்வுலகத்தில் தோன்றி யொடுங்கினவர்களாகிய பழய ஸெமிட்டிகர், எகிப்தியர், ஆரியர் முதலியோரையும், இப்போது ஐரோப்பா முதலிய எல்லாக்கண்டங்களிலும் வசிப்போரையும் நான் வரவழைத்துக் கீழ்வரும் கேள்விகளைக் கேட்பதாக வைத்துக்கொள்ளுங்கள்.—தெய்வ முண்டா? இந்தப் பிரபஞ்சத்தைப் படைத்தாள்பவரும், சர்வஜனபிதாவும், துஷ்டநிக்ரக சிஷ்டபரிபாலனஞ் செய்பவரும், எல்லையற்றவருமாகிய வொருபரமாத்மாவுண்டா?—"ஆம், கடவுளிருக்கிறார்" என்னும் மறுமொழியே நிச்சயமாய்க்கிடைக்கும். ஆகவேகடவுளுண்டு என்பதையொத்துக் கொள்ளவேண்டும். இந்தவுணர்ச்சியும் நம்பிக்கையும் நம்முடைய இருதயத்தில் செவ்வையாகவேரூன்றியிருக்கிறது. இவ்வளவு அற்புதமானஉலகத்தைப்படைத்தவர், ஒருவர் இல்லையென்று சொல்லும்படி நாம் அத்தனை அவிவேகதசையை அடைந்திருக்க வில்லை. ஏனெனில், தான்காணுகிற சகல வஸ்து நிலைமைக்கும், காரியத்திற்கும் காரணத்தையுங் கர்த்தாவையும் நிர்ணயித்துத்தெளிய, விரும்பும் உற்சாகமானது மனுஷனுக்கு எந்த நிலையிலிருந்தபோதிலும், எந்தவர்க்கத்தானாயிருந்தபோதிலும், இயற்கையாகவே மூண்டுகொண்டிருக்கிறது. மனுஷன் மிகத்தாழ்ந்த நிலையிலிருந்தபோதும் "காரணமின்றிக் காரியமில்லை" என்னு முண்மை யவனறிந்ததே; ஒருமாளிகையைக் கண்டபோது அதைக்கட்டினவனையும், ஒருபடத்தைக் கண்டபோது சித்திரக்காரனையும், ஒரு விக்கிரகத்தைக் கண்டபோது சிற்பி

* மங்களூர் வித்யாசாலையில் ரெவரெண்டு ஜ. பர்ட்டோலி துரையவர்கள்செய்த பிரசங்கங்களின் மொழிபெயர்ப்பு.

யையும் அவை நினைப்பூட்டும். அதுபோல உன்னதமான பர்வதங்களும், வளப்பமான வனங்களும், ஏரிகளும், நதிகளும், அமைந்துள்ள இப்பூமியும், காணுதற்கரிய ஆழமுடையதாய் ஓயாது மோதுகின்ற அலைகளையும், காலக்கிரமமான ஸ்திதியையும், பயங்கரமான ஜலசரங்களையுமுடைய சமுத்திரமும், ஜோதிமயமாய், மகத்தான எண்ணிறந்த அண்டங்களோடுகூடிய ஆகாசமும், ஆகிய, இவையெல்லாம் அளவற்ற அற்புதங்களுக்குக் காரணபூதமாய் சர்வவல்லமையுள்ளவோர்மூலப் பொருளையே காட்டுகின்றன. இக்காரணப் பொருள்யாது? இவ்வற்புதகாரியங்களெல்லாம் தாமே அமைந்தனவா? இல்லை, சிருஷ்டிக்கப்பட்ட எல்லா ஜீவாத்மாக்களும் 'எம்மைப்படைத்தவர் வேறொரு கடவுளே' என்று தெளிவாக வுரைப்பதுபோல விளங்கும். இதுவுண்மைதான்: அவைகள் தம்மைப் படைத்துக் கொள்ளவுமில்லை; அவைகள் கடவுளுமல்ல. பூமிதெய்வமன்று; கடல் தெய்வமன்று; ஆகாசம் தெய்வமன்று; ஏனெனில், இப்படைப்புகளெல்லாம் காலதேசவரையறை யுடையவைகள்; கடவுளோ அகண்டமாய் முடிவற்றவர்; இவையெல்லாம் அநித்தியமானவை; கடவுள் நித்தியமானவர்; இவைகளெல்லாம் அடிக்கடி பலவிகாரங்களையடையும்; கடவுள் நிர்விகாரி; இவைகளுக்கு அறிவுமில்லை இச்சையுமில்லை. கடவுள் ஒப்புயர்வில்லாத சுவதந்திரப்பொருள்.அவருடைய அறிவும், சங்கல்பமுமே இக்காணப்பட்ட எல்லாப் பொருள்களுக்குங் காரணமாகும்.

கனவான்களே! இதுதான் யாவர்க்கும் ஒப்பமுடிந்ததுணிபாம். கடவுளென்று பொருள்படும சொல்லொன்றில்லாத பாஷையேயில்லை. எல்லாவற்றுக்கும் மூலமாயுள்ள அப்பரம்பொருள் உண்டென்பதை முன்னும் துணிந்திருக்கிறார்கள்; இன்னும் துணிகின்றார்கள். மனுஷ ஜாதியினுடைய ஆதிநிலையிலிருந்து படிப்படியாய்; அச்சாதியடைந்துள்ள பலவகை நிலைகளையும் கவனியுங்கள்; பூசாரம், ஜாதி,வகுப்பு, முதலியவற்றையும்விடாது பாருங்கள்;நாகரீகம்பெற்றநிலைமையும், நாகரீகமற்ற நிலையையும் பாருங்கள். ஆப்பிரிக்காகண்டத்தின், சுடுமணல்வெளிகளில் குடிசைபோட்டுக் கொண்டிருக்கிற சீரழிந்தஜனங்களுள்ளும், அமெரிக்காவின் வனாந்தரங்களில் திரிந்துகொண்டிருக்கும் அநாகரீக கூட்டத்தாருள்ளும் ஆராய்ந்துபாருங்கள். கடவுள், கடவுள்என்னுநாமம் எங்குங்கேட்கலாம். பலசாதியாரும், பரமாத்மாவினித்துநம்பிக்கையுங் அவர்க்காக ஆலயங்களும்,பலிபீடங்களும், குருமாரும், உற்சவங்களும், பலிகளும் ஏற்படுத்திக் கொண்டாடுதலுங் காணலாம். எவ்வளவு அநாகரிகமாயிருந்தாலும், ஏதேனும் ஒருவகையான தெய்வ வழிபாடில்லாத ஜாதியேயில்லை. இக்காலத்தில் எது வுண்மையோ அப்படியே பத்தொன்பது நூற்றாண்டுக்கு முந்தியு மிருந்தது. அப்போது கிரேக்தேசத்துப் பெரியோனாகிய ப்ளூடார்ச் என்பவர் கீழ்வருமாறு எழுதுகிறார்.'சுவர்களும்,கல்வியும், சட்டங்களும், அரண்மனைகளும், செல்வமும், வித்தியாசாலைகளும், நாடகசாலைகளும், இல்லாத அநேகநகரங்களைக் காணலாம்; ஆனால் கோயில்களாவது, தெய்வங்களாவது இல்லாததும், பிரார்த்தனையும்பிரமாணமும் அநுஷ்டிக்காததும், குறிகேட்காததும், தெய்வாநுக்கிரகத்தைப் பெறவும், வருகின்ற துன்பங்களை நிவர்த்திக்கவும் ஆசைகொண்டு பூசை செய்யாததும், ஆகியவொருவூரையேனும் யாரும் எப்போதுங் கண்டதில்லை. ஆகாயத்திற் கட்டப்பட்ட வொருநகரத்தைக் கண்டாலுங் காணலாம், ஏதேனுமொரு மதப்பற்றில்லாத ஜனத்தைக்காண்பது அரிது' என்பதாம். நூதன தத்துவசாஸ்திர முடிவுகளும் இவற்றோடு மாறுபடுவனவல்ல. டீல் என்னும் பெரியவர் சொல்வதாவது:—"மதக்கொள்கையேயில்லாத சில ஜனங்கள் உண்டென்று சொல்வது ஊன்றிப்பாராமையினாலும், கருத்தறியாமையினாலுமே. ஏதேனுமொரு பரவஸ்துவினிடத்தில் நம்பிக்கையில்லாத வொரு ஜாதியையாவது, கூட்டத்தையாவது, இதுவரையிலுங் கண்டதில்லை. அவர்களுடைய இருப்பைப்பற்றிப் பேசுகின்ற பிரயாணிகளுடைய சொல்லும் வாஸ்தவம் வெளியானபோது பொய்யாய்விட்டது. ஆதலால் தெய்வபக்தியென்பது மனுஷஜாதிக்கே சகஜமான வோர் மனோபாவமென்று பொதுவாகக்கூறுவது நிராக்ஷேபமானது." தெய்வமுண்டென்னுந் துணிபு உண்மையில் மனுஷஜாதிக்கு சகஜமான மனோபாவந்தான். ஏனெனில், மனிதனைச் சிட்டித்த கடவுள், அவன் கேவலம் அறிவற்ற மிருகத்தனமையடைந்து கொடும்பாவச் சேற்றில் சிக்கியலைந்தாலும், கடவுள் திருநாமத்தை தன்னையறியாமல் உச்சரிக்கவும், அநாதியாகிய அவரெழுந்தருளியிருக்கும், வீட்டின்பத்தை ஆவலோடு நாடுகின்ற புத்தியையே அவனுக்கு அமைத்திருக்கிறார். டெர்டூலியன் என்பவர் தம்முடைய காலத்திலிருந்த பாமர ஜனங்களை நோக்கிக் கூறியதென்னவெனில்:—"ஆத்மதிர்ஷ்டாந்தத்தைக்கொண்டே தெ

ய்வமுண்டென்பதை நிரூபிக்க வேண்டுமென்பது உங்களிஷ்டமா? நன்று; மனுஷன் எவ்வளவு பாப கூபங்களிலே மூழ்கியிருக்கட்டும்; தான்பழகிவந்த ஆசாரப் பிசாசங்களுக்கு வசப்பட்டிருக்கட்டும்; துர்க்குணங்களிலும் துர்விஷயங்களிலும் அடிபட்டுப் பொய்த்தெய்வங்களுக்கு கொத்தடிமையாகக் கிடக்கட்டும்; அவனுடைய ஆத்மாவோ, மதுமயக்கமும், சந்நிபாதவேதையுந் தீர்ந்தவன் புத்திபோல, மேற்கூறிய துர்விஷய மூர்ச்சையிலிருந்து தெளிந்தபோது, எந்தப் பரவஸ்துவினுடைய கருணை தனக்கு இன்றியமையாததோ அந்த வஸ்துவின் சொரூபத்தையே நோக்கி நிற்கும். ஏ அருள் வடிவே! சர்வோத்தமனே! என்னுஞ் சொற்களே அவன் வாயிலிருந்து பரவசமாய் வெளிப்படும். சகலாத்மாக்களுடைய இயற்கை நாட்டமிதுவே. சுபாவமாய் ஆஸ்திகபுத்தியுடைய ஆத்மாவினால் கிடைக்கும் பிரமாணம் இதுவல்லவோ! ஆத்மாவானது இவ்வாறு கடவுள் திருநாமத்தை யுச்சரிக்கும்போது, அதனுடைய நோக்கம் அவர் கோயில்கொண்டிருக்கும் இந்நாட்டுத்திருப்பதி மேலதன்று. தன்முக்ய பிதாவாகிய அவர் வீற்றிருக்கும் அவ்வீட்டுத் திருப்பதிமேலதேயாம்.”

கனவான்களே! இவ்விஷயமாக இன்னும் நான் விவகரிப்பதில்லை. என்னைப் பெருமைப் படுத்தும்படி இங்குவந்துள்ள நீங்கள் நாஸ்திகர்களல்லவே; தெய்வபக்தியுடையவர்களன்றோ? நாஸ்திகவாதமிந்த நாட்டில் வேரூன்ற முடியாது, எந்தமுகம் பார்த்தாலும் ஒன்றாகிய பரவஸ்துவினிடத்தில் இந்து ஜனங்கள் வைத்திருக்கும் பக்தியைக்காட்டும் நிராக்ஷேபமான சாசனங்கள் நிறைந்துள்ளன. “பரவஸ்துவொன்றே; இரண்டாவதில்லை.” (ஏகமேவாத்விதீயம்பிர்ம்மா).

ஒருதெய்வ வழிபாடா? பலதெய்வ வழிபாடா?

தெய்வ முண்டென்பது யார்க்கும் ஒப்ப முடிந்த துணிபாயினமையால் பூர்வீகாள் அத்தெய்வத்தை யெவ்வாறு வழிபட்டு வந்தார்களென்பதைப் பரியாலோசிப்போம். கிறிஸ்து சகாப்தத்துக்குமுன், யூதரொழிந்த மற்றெல்லாச் சாதியாரும், பலபேதமான தெய்வங்களை வழிபட்டார்கள் என்று சரித்திரத்தால் வெளியாகின்றது. ஆகவே, விக்ரகாராதனம் ஆதியில் மனுஷ்யாளுடைய சம்மதமா? ஆதிமதம் ஒரு தெய்வவுபாசனையா? பலதெய்வ வுபாசனையா? மனிதன் பூமியிற்றோன்றினவுடனே, தன்னைப்படைத்த ஜகதீசனை மறந்து, தான்படைத்ததொருபொருளை யாராதிக்கும்படியான ஈனஸ்திதியையடைந்து விட்டானோ? என்பவற்றையும் ஆராய்வோம்.

இந்த விசாரத்துக்கு கிரேக்தேசத்துப் பூர்வீக ஆசிரியர்களில் ஒருவர் (Theophrastus) ஆதி மனுஷாளுடைய தெய்வ பக்தியைப்பற்றிக் கூறியிருப்பது முக்கிய ஆதாரமாயுள்ளது. அதாவது “ஆதியில் விக்ரகவாயிலாக ஆராதிக்கு முறையில்லை. உயிர்ப்பலி யிடுதலுமில்லை. ஆலயங்களாவது, பலிபீடங்களாவது, ஆசாரியரினமாவது, கிடையாது. பல தெய்வங்களின் பெயரும், பரம்பரையும், அதுவரையும் கற்பிக்கப்படவில்லை. அக்காலத்திய ஆராதனையெல்லாம், கடவுள் சர்வபூதகாரணப் பொருளென்றுணர்ந்து அவரைச் சித்தசுத்தியோடு வணங்குவதேயாம். பச்சிலையும், பூவும், பாலும், பழமும் அரூபியாகிய தெய்வத்துக்குச் சமர்ப்பிப்பதோடு, இரண்டு கைகளையும் உயரத்தூக்கி, நல்ல பானீயங்களையும் ஈசுரார்ப்பணமாக வார்ப்பதும் வழக்கம்; ஆசாரிய சிஷ்யக்கிரமமில்லை.” என்பதாம். பூர்வீக சமயநிலை விஷயத்தில் மற்றெல்லாச் சனங்களுடைய ஐதிகங்களும் மேற்கூறியவைகளோடு அணுவளவு மாறுபடா வென்பதைப் பின்னுங் காணலாம்.

பூர்வீக எகிப்தியர் மதாசாரம்.

பலதேசத்துப் புதுமைகளையுங் காணவேண்டி வருகின்ற கல்வியிற்சிறந்த ஐரோப்பியர்களை, சண்டமாத்திரத்தில் பிரமிக்கச் செய்கிற பிரமாண்டமான செய்குன்றுகளும், (Pyramids) ராஜமாளிகைகளும், அதிவிசித்திரமான ஆலயங்களும், உருக்குலைந்து கிடக்கின்ற இடமாகிய பேரோஸ் நாட்டில் (Land of the Pharaohs) நீங்கள் போயிருப்பதாகப் பாவித்துக் கொள்ளுங்கள். அந்தநாடுதான் எகிப்து தேசமென்பது. அந்தநாடுதான் தீப்ஸ் (Thebes) முதலானோருடைய சொந்தநாடு. நிகழ்கின்ற கிறிஸ்து சகாப்தத்துக்கு முன்னர், இருபத்தாறு தலைமுறை அரசர்கள் 2000-வருஷம் இடையறாது செங்கோல் செலுத்தியதும் அந்தநாடே. தீபியருடைய ஆசாரியன தாவள்யமான ஆசாரியவுடையணிந்துகொண்டு பரவஸ்துவை—தாணுவென்னும் பெயராற்றுதிக்கும் திறத்தைக் சவனியுங்கள்:—

“—தாணுவே! வெல்க. இன்னதன்மையனென்றறியப்படாத சர்வோத்தமனே! வெல்க. யாவையுஞ் செய்தும் செய்யாதவனே! சர்வஜன பரமபிதாவே! சர்வதேவ ஜநகனே! அகண்டமான காலதத்வ

வியாபகனே! ஆகர்சம், பிரிதிவி, அப்புமுதலியபூதங் களைப்படைத்து அமைதி செய்தோனே! நிலைகுலை ந்து கிடந்தவற்றை யெல்லாம் சீர்ப்படுத்தினவனே! பிரபஞ்ச நியாமகனுகிய கடவுளே! உனக்குப் பிதா இல்லை. உன்னனுக் கிரகத்துப் பாத்திரமானவரே யுன்னைப்பெற்றவர். உனக்கு மாதா இல்லை. பக் தர்க்கருள்புரியு மிச்சையே யுனக்குத் திருமேனி கொடுப்பது. உன் திருநேத்திரங்களின் ஒளியே அந்தகாரத்தை யோட்டுவது. அண்ட முடிவுக்கப் பாலினு மிருக்கிறுய். பாதாள மேழிற்குங் கீழுமிரு க்கிறுய். பாதாளலோகத்தில் நீ நிற்கும்போது மத் தியலோகத்துக்குமேல் உன்முழந்தாளிருக்கும்; மே லண்டத்திலுன முடியிருக்கும். நீ படைத்த பொரு ளெல்லாவற்றுக்கும் நீயே ஆதாரபூதம். சுவசக்தியி லுலேயே நீ யியங்குகிருய். சுவ சாமர்த்தியத்தினு லேயே நீ சர்வோத்தமனுயிருக்கிருய். மேகமுழக்க மே உனது ஓசை. காற்றே யுனது சுவாசம். ஆகா யமும், பூமியும, நீ யிட்ட கட்டளைக்கடங்கி நடக்கின் றன. நீ யவைகளுக் கமைத்துச் செப்பனிட்டுக்காட் டிய வழியை அதிக்கிரமிக்காமல் தாந்தாம் முறையே யியங்குகின்றன. நீ யிளைப்பாறுவதே இராத்திரி. நீ கண்ணை விழித்தாற் பகலாகிறது. உன்னதமான ஆ காசத்தை யமைத்து, அவ்வண்டமத்தியில் சூரியனு கிய நிராலம்ப தீபமிட்டு, தேவ மனுஷ்யாதி சேதன வர்க்கங்களையும், அவற்றிற் காதாரமாகப் புவன பே தங்களையும், படைத்த பகவானுடைய மகிமையைப் போற்றுவோமாக.''

கடவுளுடைய சுபாவ சக்திகளைப்பற்றி பூர்வீக எகிப்தியருடையபோதங்களிவ்வாறிருந்தன. ஆத லான், அவர்கள் ஒருதெய்வ வுபாசகர்களேயன்றி வேறல்ல. அவர்களுக்குப் பலதெய்வங்களில் நம்பி க்கை யிருப்பதாகத் தோற்றினுலும், அத்தெய்வங்க ளெல்லாம், ஒன்ருகிய சுயம்பு மூர்த்தியின் அநந்த கல்யாண குணங்களில் ஒவ்வொன்றையு மோரோர் தெய்வமாக வுபசரித்துக் கூறப்பட்டனவேயாகி யம் முதற்பொருளுக் கதீனமான அம்சங்களே. இப்படி யிருந்தும், கடவுள் சொரூபவிஷயமாக, அவர்களுக் கிருந்த துல்ய ஞானமானது விரைவில் விபரீதமாயி ற்று. கடவுளை யறிந்துவைததும், அவரைப் பதியெ ன்று போற்றி வணங்காமல், அகம்பாவ மேலிட்டு, அஞ்ஞானவிருள் அவருள்ளத்திற் குடிகொண்டது. காணப்பட்ட விசித்திர பிரபஞ்சமாகிய காரியத்தைக் கொண்டு காரணனை யறியமாட்டாது மயங்கினர்கள். நெருப்பையும், காற்றையும், தாராகணங்களையும், சந் திர சூரியர்களையும். அவைகளின் வீரிய விசித்திர தேஜசுகளால் பிரமித்து கடவுளாகக்கொண்டார்கள். நிர்விகாரியாகிய அப்பரமனுடைய சொரூபத்தை, விகாரியாகிய மனிதன், பக்ஷி, மிருகம், கிருமி இவற் ருேடொப்ப மதித்தார்கள். முடிவில் கடவுளென் னும் பொருளையே யசத்தாக்கிவிட்டு நித்தியானந்த னுகிய ஆண்டவனைக் கைவிட்டு, பிராணிகளையே வணங்கிச் சேவிக்கலானுர்கள். எகிப்தியருடைய அபிமதத்தை மாரியட் (Mariette) என்பவர்தொகு த்துச் சொல்லியதிது:—

“எகிப்து தேசத்துத் தேவமந்திரத் (Pantheon) தின் உச்சியில், நித்தியராயும், சுவயம்புவாயும், அகோ சரராயும், அநந்தகல்யாணகுண நிதியாயுமுள்ள ஓர் ஏகமூர்த்தி வியாபித்துக்கொண்டிருக்கிருர். அவர் மண்ணையும், விண்ணையும் படைத்தவர். சராசரம்யா வையும் படைத்தவர் அவரே; அவரையன்றி யொ ன்று மின்று. இவ்வுண்மை நல்லாசாரியரிடத்தில் உபதேசம் பெற்ற பக்குவான்மாக்களுக் கல்லாது விளங்காது. ஆனுல் இப்படிப்பட்ட துல்யஞான த சையிலிருக்க எகிப்தியருக்குப் பொறுக்கவில்லை. இப் பிரபஞ்சத்தையும், அதன் அமைப்பையும், அதிற் பிரபலித்திருக்கும் கோட்பாடுகளையும், உயிர்வாழ்க் கையின் பயனையும், ஓர் பெரிய நாடகமாகவும், கட வுளைச் சூத்திர தாரியாகவும், எல்லாமக்கடவுளிட த்தே தோன்றியொடுங்குவதாகவும், அக்கடவுள் தன் குணும்ச பூதர்களாய், வியக்தரூபிகளாய், சில சக்தி களை மாத்திரம் பெற்றிருந்தும், தன் வீரிய சுபாவங் களை வகித்தவர்களாயுள்ள அநேக தேவதைகளை யதிஷ்டித்து காரிய நடத்துகிருர் என்பதாகவும் நினை த்தார்கள்.”

(இன்னும்வரும்.)

உ

திருச்சிற்றம்பலம்.

ஸ்ரீஜ்ஞானஸம்பந்தகுரவேநம:

கம்பநாடரும் அவர் கவிப்புலமையும்.

(140-வது பக்கத்தொடர்ச்சி.)

குலோத்துங்கச் சோழனைநோக்கி

"என்றும்

அடைந்தாரைக் காக்கும் அகளங்கா துங்கா
நடந்தாயே நாலாறடி"

எனக்கம்பர் கூறினதாகவும், புகழேந்தி அவனை நோக்கி

"பழியும்புகழு மெவர்க்கு முண்டாமிந்தப் பாரிலுனக்
கழியுஞ்சிலையுங் கல்லுமென்று லகளங்கா துங்கா"

எனக் கூறினதாகவும் தனிப்பாடல்கள் வழங்கி வருகின்றன. இவையெல்லாம் குலோத்துங்கச் சோழனையே நோக்கினவாமாதலின், கம்பர், ஒட்டக்கூத்தர், புகழேந்திப்புலவர் என்னும் மூவரும் அவ்வரசன் காலத்தினர் என்பது தோற்றமாம். II-வது இராஜேந்திர சோழனுக்கு I-வது குலோத்துங்கனென்று பெயர். அவன் கி. பி. 1063-ம் ஆண்டிலே அதாவது சாலிவாகன சகாப்தம் 985-ம் ஆண்டிலே சிங்காசனம் ஏறினன் என்றும், II-வது குலோத்துங்க சோழன் 1127-ம் ஆண்டிலே சிங்காசனம் ஏறினன் என்றும், 1894-வது வருஷத்து இந்தியன் ஆண்டிக்வெரி (Indian Antiquary) யின் அக்டோபர்மாதத்துச் சஞ்சிகையில் சோழர்களுடைய தேதிகள் என்னும் தலைப்பின்கீழ் ஹல்ட்ஸச் (Hultzeh) என்னும் யூரோப்பிய புலவரால் நிர்ணயஞ் செய்யப்பட்டிருக்கிறது.

I-வது இராஜேந்திரசோழன் கம்பரையும் ஒட்டரையும் இராமாயணம் பாடும்படி ஏவினன் என்றும், I-வது குலோத்துங்கன் காலத்திலே இராமாயணம் அரங்கேறிய தென்றும் கூறுகின்றார்கள். ஆகவே கம்பர் சாலிவாகன சகாப்தம் 985-க்கு முன்னும் பின்னும் இருந்தவர் என்றேற்படுகின்றது. அம்பிகாபதிக்குக் கலியாண மகோற்சவம் நடந்தேறுகையில் சடையப்பமுதலியார்சிறிதுகாலந்தாழ்த்துவந்தமையின் இருக்க இடம்பெறாது சாலவக்கடையின் அருகில் நின்றதைப் பார்த்து வருந்திய தன்மனைவியை நோக்கிக் கம்பர் "எனஐயனை வைக்குமிடத்தில் வைப்பேன் வருந்தாதே" என்றதும், இவர் அறுபதாவது பிராயத்தில் காலகதி யடைநததாகக் கூறப்படுவதும் உண்மையானல் இவர் நாற்பது பிராயத்துக்குமேல் ஐம்பது பிராயத்துக்குள்ளாக இராமாயணம் பாடியிருக்கவேண்டும். ஆகவே இவா கிறிஸ்தாப்தம் 11-வது நூற்றுண்டின் முன்பாகத்தில் பிறந்தவர் என்று முடிவாகிறது. இவர் இற்றைக்குச் சற்றேறக்குறைய 840-வருஷங்களுக்கு முன்பிறந்தவரென்றால் வெகுவாய் இழுக்காது.

ஔவையாரும் இவருடன் ஏககாலத்தினர் எனக் கூறப்படுகின்றனர். இதைத் தலைக்கட்டுவது இலகுவான காரியமன்று. "கானமயிலாடக் கண்டிருந்த வான்கோழி" என்னும் வாக்குண்டா மடியில் வருகின்ற 'வான்கோழி' என்னும் வார்த்தை இங்கிலீஷில் டர்க்கி (Turkey) என்னும் வார்த்தையின் பிரதிபதமென்றும், அங்கிலேயர் இங்குவரு முன்னர் இங்கே வான்கோழி என்பதொன்று கிடையாதென்றும் ஆகவே ஔவையார் சிலகாலத்துக்கு முன்னிருந்தவராதற்பாலர் என்றும் சில அங்கிலேயர் மன்றுடுகின்றனர். வான்கோழி என்பது நிகண்டு திவாகரங்களிற் காணுத சொல்லாக இருக்கின்றது. வின்ஸ்லோ அகராதியில் வான்கோழி என்பதற்குப் பெரியகோழி எனப் பொருள் உரைத்திருக்கின்றது. சில ஆசிரியர்கள் வான்கோழி என்பதற்கு மேற்காட்டிய அடியில் பெண்மயில் என்பது பொருள்எனக் கூறுகின்றனர். இங்ஙனம் பொருளுரைத்த ஒருவர் "ஆண் ஆடுவதைக்கண்டு பெட்டை ஆடுமென்றும், ஆண் ஆடுஞ்சீர்போலப் பெட்டை ஆடாதென்றும், ஆண் ஆடிநின்றவுடன் பெட்டையும் நின்று விடுமென்றும், அறிந்து, இவ்வாறே உரை செய்யலாயிற்று" எனக் காரணமுங்காட்டி யிருக்கின்றனர். ஆகவே ஔவையார் சிலகாலத்துக்கு முன் இருந்தவர் என்பது உறுதிப்படுவதில்லை.

சிலப்பதிகாரம் இரண்டாவது மதுரைக் காண்டத்தின் ஈற்றில்

தெய்வந் தொழாஅள் கொழுநற் றொழுவாளைத்
தெய்வந் தொழுந்தகைமை திண்ணமால்—தெய்வமாய்
மண்ணக மாதர்க் கணியாய கண்ணகி
விண்ணக மாதர்க்கு விருந்து.

என்ற வெண்பாவிலும், மணிமேகலை சிறைசெய்த கதையில்

மாபெருந் தெய்வந் தோன்றிட மடக்கொடி
நீகேளென்றே நேரிழைக் குரைக்கும்
தெய்வந் தொழாஅள் கொழுநற் றொழுமவள்
பெய்யெனப் பெய்யும் பெருமழை யென்றவப்
பொய்யில் புலவன் பொருளுரை தேருய்

என்ற விடத்தும்

தெய்வந் தொழாஅள் கொழுநற் றொழுதொழுவாள்
பெய்யெனப் பெய்யு மழை.

என்ற திருக்குறளை உதகரித்திருப்பதனாலே திருவள்ளுவர் மேலைக்காவியங்கள் பாடுமுன்னரே இருந்தவரென்பது பெறப்படும். கதை ஒன்றுக்கொன்று தொடர்ச்சியாய் ஏககாலத்துச்செய்யப்பட்டன மேற்கூறிய சிலப்பதிகாரமும் மணிமேகலையும் அவற்றில் சிலப்பதிகாரத்தில "கடல்சூழிலங்கைக் கயவாகுவென்பான்" என்று கூறப்பட்ட அரசன் சிங்களத்தீவில் கி. பி. 113 ஆண்டிலே அரசியல் பெற்றனென மகாவமிசம் என்னும் சரித்திரத்திலே செப்பி யிருக்கின்றது. ஆகவே வள்ளுவனர் 1800-வருஷங்களுக்கு முற்பட்டவர் என்பது தெளிவாகின்றது. ஔவையார் திருவள்ளுவருடன் பிறந்தவரென்பது கபிலரகவல் முதலியவற்றால் துணிந்தபடியாதலின் ஔவையாரும் இற்றைக்கு 1800-வருஷ முற்பட்டவர் என்பது பெறப்படும். ஆகவே ஔவையார் கிறிஸ்தாப்தத்தின் தொடக்கத்திலே பிறந்தவர் என்ற வாறாயிற்று.

புறநானூற்றில் ஔவையார் பெயரால் 33-அகவல் கற்றவளாயில் காணப்படுகின்றன. அதனால் ஔவையார் எப்படியும் கடைச்சங்கத்தார் காலத்தினர் என்பது அறியப்படுகின்றது புறநானூற்றில் பாடப்பெற்ற பாரி என்னும் வள்ளலை

"கொடுக்கிலாதானைப் பாரியென்று கூறினுங்
கொடுப்பாரிலையே."

எனச் சுந்தரமூர்த்திநாயனர் தமது தேவாரத்தில் கூறி யிருத்தலானும், கி. பி. 5-வது நூற்றாண்டுக்கிப்பாலும் 7-வது நூற்றாண்டுக் கப்பாலும் இருந்தவரெனத் துணியப்பட்ட சம்பந்தமூர்த்தி நாயனருக்குச் சுந்தரர் பிற்பட்டவராதலாலும், சுந்தரர் சங்கத்திற்கு நெடுங்காலம் இப்பாற்பட்டவர் என்பது தேற்றம்.

"தேவர் குறளுந் திருநான் மறைமுடிவும்
மூவர் தமிழும் முனிமொழியும்—கோவை
திருவா சகமும் திருமூலர் சொல்லும்
ஒருவா சகமென் றுணர்.

என்ற நல்வழி வெண்பாவில் மூவர்தமிழும் என்பது மூவர் தேவாரத்தை யாதலால் சுந்தரமூர்த்தியாருக்குப் பின்னரும் ஔவையார் இருந்தனர் என்பதும் உறுதியாகின்றது, இவர் பின்னும் குலோத்துங்கச் சோழராஜன் காலத்திலும் இருந்தாரெனின் அதிசயம் இன்னும் அதிகரிக்கின்றது.

(இன்னும்வரும்)

உ
சிவமயம்.
ஸ்ரீஞானசம்பந்தகுருவேநமஃ

திருவானைக்காவுலா.

முன்முறையிற்பிழைதிருத்தம்.

பக்கம்.	வரி.	பிழை.	திருத்தம்.
141	14	மைகாசி	வைகாசி
142	17	னலகிய	னல்கிய
,,	32	வட்டயிட்ட	வட்டமிட்ட
,,	34	யாமென்று	யாமென்ற
143	11	முன்றிகூக்கு	மூன்றினுக்கு
,,	,,	மூடிருனே	மூடிருளை
,,	19	செல்வி	செவ்வி
,,	29	சொங்	சோங்
,,	30	தப்பே	தவப்பே
,,	,,	கோடி	கொடி
,,	35	மயாந்தன	மாய்ந்தன
,,	37	மனேகம்	மனேகம் பிறங்கப்
,,	4	புங்கவங்கன்	புங்கவங்கள்
,,	12	வெழிலி	மெழிலி
,,	13	கழ	கழு
,,	,,	பேரி	யேறி
,,	15	வேற	யேற
,,	24	கொணர்ந்திரு	கொணர்ந்ததிரு
,,	30	நேரிலன்	நேரிலான்
,,	33	லுளா	லுளாக்
,,	,,	காரனகப்	காரளகப்
144	6	யொய்	மொய்
,,	14	கூளு	கூளி

சிலவிடங்களில் தனிச்சீர்க்குமுன் கோடிட்டுக்கொள்க.

அங்கணுல கெல்லா மடக்கு மராவிவர்க்குக்
கங்கண மான கவின்பாரீர்—தங்கைக்கு

வாய்த்தமண வாளனு மென்றறிந்து *மைத்துனனார்
சாத்திய வங்கண்மணித் தார்பாரீர்—நேத்திரங்கள்

மூன்றினிடை யோட முயன்ற விருண்முறிபோற்
றேன்றும் புருரத் துணைபாரீர்—வான்றரளத்

தோடிருந்த †காதுறைவார் யாழிசையோர் சோதிகரத்
தூடிருந்து தாவு முழைபாரீர்—தாடொழுத

சேகரத்த ரானார்தஞ் சென்மவினைக் காடீர
மாகரத்தி லேந்து மழுப்பாரீர்—பாகத்தில்

நன்றாய்க் குடியிருந்து நாதனையுங் கங்கையையும்
ஒன்றாக்கி விட்ட வுமைபாரீர்—நின்றேத்துந்

---

* திருமால்.

† 'பண்ணுலாமிருவரிசைகொ ணின்செவியிற் பாணிமாறொலியு மேற்றிலையோ' என்பதனாற் காண்க. யாழிசையை ஓர்கின்ற சோதியாகிய எம்பெருமான்.

தையலார் மேனியெலாந் தன்னிறமாய்த் தோற்றுவிக்குந்
துய்யபூங் கொன்றைத் தொடைபாரீர்—பையவெனச்
செல்வார்தங் காதலெலாந் தென்னானைக் காவார்க்குச்
சொல்வா ரெமக்கருளீர் தோளென்பார்—வில்வாங்கி
எண்கொண்ட பூங்கணைவே ளெய்தவடுத் தேவரீர்
கண்கொண்டு பாரீர் கடிதென்பா—ரொண்கண்கள்
செங்காலிற் சாத்தித் திருந்தமா லாமெமக்குச்
*சங்காழி தாரீர் தனித்தென்பார்—வெங்காதற்
பேதையர்மட் டில்லையோ †பின்னிரக்கஞ் செய்வாரென்
றோது திரு நாம முமக்கென்பார்—தாதிதழித்
தேமாலை மார்பீர் செழுநீர்த் திரளாகில்
யாமாட வொட்டாத தென்னென்பார்—கோமானே
வெங்கைவே ழஞ்செய்த பூசைதனை வெவ்வினையேங்
கொங்கைவே ழஞ்செய்யக் கொள்ளென்பா—ரெங்கள்
செழுநீர்த் திரளார் திருமேனி யெல்லாங்
கழுநீர்த் திரளாகக் காண்பா—ரழுநீர்க்
கடலிற் றனிமையினா கத்தைக்காண் பார்பூ
மடலிற்கை வைப்பார் மருள்வார்—வடிவழக
ருற்றா ரெமக்கென் றுருவெளியி லோடிப்போய்
முற்றா முலையின் முயங்குவார்—சொற்றான்
அயர்வார் கலைநா ணகல்வா ரறிவு
பெயர்வா ரவரிலொரு பேதை—கயிலைக்

பேதை.

கடவுள் பகைவன் களவுநூ றன்னை
யடிவரவு தீட்டு ‡ மலேகம்—புடவிபுகழ்
சீரானைக் காவான்த்ரி கோணா சலப்புறத்துப்
பேரானை யீனாப் பிடிக்குருளை—சூராலங்
காட்டிற் பயினடத்தோன் கச்சி§யே காம்பரத்துக்
கோட்டிற் பயிலாக் குயிற்பிள்ளை—மூட்டமரின்
மண்டலகைச் சேனையோன் மாணிக்க மாமலைசூழ்
கொண்டலிடிக் காடாக் குழாமஞ்ஞை—முண்டகக்கண்
என்னானைக் கன்றா ரிமையத் தாராதலத்து
மன்னாத சஞ்சீ வனிக்கன்று—தன்னை
ரடியார்க் கெளியா னயன்மேவு பொய்கைப்
படியார் களியன்னப் பார்ப்பு—விடையான்
சடையி லடங்குஞ் சலம்போற் றடத்து
ணிடையி லடங்கு *மிறைபோல்—வடதருவின்
வித்தி லடங்கும் வினையம்போன் மேகசரீ
ரத்தி லடங்கு மசனிபோ—லத்தி
யுழையி லடங்கிய வோங்கல்போ லூதுங்
குழையி லடங்குங் கனல்போல்—விழைபொய்கைத்
தோயத் தடங்குந் துணைத்தா மரைமுகைபோற்
காயத் தடங்குங் கனதனத்தாள்—† தாயிற்
சிறந்தபிரா னல்லாத தெய்வங்கள் போலே
யிறந்து பிறக்கு மெயிற்றாள்—நறுங்கொன்றை
நீரங்கொள் வேணியர்பைஞ் ஞீலி வனத்திலதி
காரங்கொள் ளாயமன்போற் ‡ கண்ணினாள்—தேரிற்
பருதி யகன்றகலாப் பக்குவத்திற் கங்குற்
குருளை யனைய குழலாள்—கருதிற்
பெரிய வடநூற் பிராகிருத பாடைக்
குரிய குதலை யுரைப்பா—ளெரிகின்ற
நந்தா மணிவிளக்கை நாடுங் குரலளிப்பொற்
செந்தா மரையென்று சிந்திப்பாள்—முந்துகதிர்
றுன்றிச்சூ ரக்கடவு ரேத் தெழுந்தோறுங்
குன்றிச்சூ டென்றள்ளக் குந்துவா—ளென்றும்
மகத்தி லெழும்பிறையை வாவென் றுரைப்பா
ளகத்தி முகைகண் டயிர்ப்பாள்—மிகுத்த
செழுங்கமுகின் செந்தாற்றைத் தீயென்று § வண்டற்
குழந்தையைக்கொண் டேகக் குறிப்பாள்—முழங்கும்
ஒருவ ரிதற்கு ணாளரென்று மென்றோற்
கருவி யுடைக்குஞ் சுருத்தாள்—நிரைமகுட
மாட மணிமுகட்டிற் கார்கண்டு வண்ணமயி
லாட வளைக்கைவிரித் தாடுவாள்—கூடல்வாய்த்
தொல்லானைக் காவுடையான் சூழ்ந்தவிளை யாடல்போற்
கல்லானை முன்னங் கரும்பளிப்பாள்—முல்லைக்
கொடிக்குயின்ற பந்தருழைக் ||கோட்டுக் குழிசி
யிடைப்புளின வல்சியுலை யேற்றி—யடர்த்தரளச்

* சங்காழி - சங்கசக்கரம் ; இங்கே வளையும் மோதிரமும். திருமாலுக்குப் பஞ்சாயுதமும் சிவபெருமானளித்தவையே ; இவ்வுண்மை 'தார்சாக்குஞ் செஞ்சடையான் சங்கரிக்கு நாள் வரைமால் - பார்காக்கத்தந்த படையைந்தும்' எனமேற் பெதும்பைப் பருவத்துக் கூறுதலானும் விளங்கும்.

† 'பின்னிரக்கஞ் செய்வார்' என்பதனை 'உலகமெல்லாம்' பெற்றானைப் பின்னிரக்கஞ் செய்வான்றன்னைப் - பிரானென்று போற்றாதார் புரங்கண் மூன்றுஞ் - செற்றானைத்திருவானைக் காவுளானைச் - செழுநீர்த் திரளைச் சென்றாடி னேனே.' என்னும் ஆளுடைய வரசுகள் திருத்தாண்டகத்தாலுணர்க.

‡ அலேகம்-வெள்ளேடு.

§ ஏக ஆம்பிரம்-ஒற்றைமாமரம்.

* நரசிங்கமூர்த்தி.

† சிவபெருமானது பதித்தன்மை மிகவும் அருமையாக விளக்கியவாறுகாண்க.

‡ பிறரை வசிகரிக்குந் தன்மையில்லாத கண்ணென்பது கருத்து.

§ வண்டற்குழந்தை - மரப்பாவை ; வண்டல் - மகளிர்விளையாட்டு.

|| கோட்டுக்குழிசி - சங்கமாகிய பானை. புளினவல்சி - மணலரிசி. கோடு - சங்கம் ; கோட்டுக்குழிசி என்பதை 'நந்தூன் கழிந்தபெருங் கருங்குழிசி' என்னும் பெரிய புராணத்தாலுணர்க.

சிற்றி விழைத்துச் சிறுசோ றமைத்தருந்தச்
சுற்றில் விருந்தழைப்பாள் சோதிமணி—முற்றத்து
வந்தன ளவ்வளவில் வாய்த்தசிறுத் தொண்டர்பால்
முந்த விருந்துண்ட மூர்த்தியான்—றந்திவனத்
*துள்ளான்மண் காக்கைக் குரியா னிலும்வலியான்
அள்ளா விடமுன் பருந்தினேன்—வெள்ளானை
பூசிக்க வீடளித்துப் புன்சிலந்தி சூடுதற்கு
மாசித்ர மௌலி வழங்கினேன்—தேசுதிகழ்
தீத்திர ளெங்கள் செழுநீர்த் திரடேவர்
பூத்திரள் சிந்திப் புடைசூழ—ஏத்துமறை
நாற்றுரகத்.தேற்றதல ஞாலத்துநாணாகித்
தோற்றுரகத் தேற்றுத் துவசத்தன்—வேற்றுச்
சுடருருவைத் தேரின்மேற் றோன்றுதலு மீன்றோர்
வடமணியல் குற்றேறின் வந்தா—ளுடனே
தொழத்தொழுது பூத்தூவத் தூவிமட மாதர்
நிழற்குளணி தானாக நின்றாள்—தழற்கரத்தோன்
கொன்றைச் சடாடவியுங் கொக்கிறகு மக்கணியுங்
† சன்றுக்ர வாளரவுங் கச்சபமுஞ்—சென்றசென்ற
எல்லா வுகாந்தத்து மீசற் கொருதிவசஞ்
செல்லாது காட்டுஞ் சிறுபிறையு—நல்லவிசை
வாணர் படைவீடு முச்சுடரின் மண்டலமுங்
காணரிய நீலமணிக் கந்தரமு—மாணிக்கக்
கேயூர வாகு கிரிகிளையு மானுமொரு
மாயூர நீங்காத வாமமுஞ்—சேயவொளித்
தெக்கண பாகமுஞ் செங்கைத் தமருகமும்
அக்கினியு மக்சணியு மாகமு—மொக்கச்
செழியா விருமென்று சேர்க்குமடி யார்க்கு
வழியான வுந்தி மடுவும்—உழுவை
யதளுடையு மம்மலத்து ளாடிச் சிவந்த
சத்தளமுங் கண்டுருகித் தானே—புதிய
இவனை விருந்தழைமி னென்று ளதுகேட்
டுவகை மிகுந்தன்னை மா ருனபோற்—றவமுனிவர்
மாத ரிடவறிந்தா ரில்லையோ மால்கொண்டா
யாதரவா னியமைத்த வாரமுத—மேதினிதா
னன்றோ வதுபரமற் காகா தவர்விடைக்கா
மென்றோத.வேதிவர்க்கா மென்று—நின்றோர்பாலைத்

தாலால முண்டுகளித் தாரமுத முண்டுபத்
ணுலா * நா ளுண்ணு நவமதியு—மேலான
ஆதிப் பெருஞ்செல்வர்க் கன்னமே யேதரிது
பேதைப் பருவம்போய்ப் போணங்காம்—போதழைத்து
வேண்டிய வின்ப விருந்திடுநீ யென் றளவிற்
காண்டகுதேர் வீதி கடந்ததா—லாண்டவர்க்கிங்
கூட்ட நினைத்தா ளுமைபோல வென்றுவந்து
வாட்ட நினையா மதன்சென்றான்—கூட்டத்து
வல்லிய ரெங்கட்கு மாதே விருந்திடென
வில்லிடைக்கொண் டேகினா ரீண்டொருத்தி—அல்லி

பெதும்பை

உறங்கணைவேள் வல்விற் கொருநாட் கொருநாட்
பிறங்குகரும் பன்னாள் பெதும்பை—நிறைந்தபொருள்
வித்தைபோ காதெனினும் வேணுலி லேசிறிது
தத்தைபோற் கற்றுத் தனித்துரைப்பாள்—மெய்த்து
நிரம்பாச் செயலா னெகிழ்ச்சியான் முக்க
ணரன்பார்த்த வம்புயப்போ தனைனாள்—திருந்தவிவ
ளாலிங் கனமே யமையு மெனத்தேவர்
மாலிங் குறலாம் வனப்பினாள்—நூலன்பு
மையொத்த கண்டர்மேல் வையா தவர்மனம்போல்
மெய்யொப் பனைதான் விரும்புவாள்—மையல்
தருசுரத மும்பிறவுந் தான்வளர்த்த வெட்டுக்
குருகுகளிற் கண்டறிந்து கொள்வாள்—அரனார்
சகங்காயுங் கூத்துச் சமைந்து திரைநின்று
முகங்காட்டி யன்ன முலையாள்—அகங்கைப்
பலியுகந்த தம்பிரான் பத்தியர்போல் மெய்த்த
கலியுகந் தட்டாத கண்ணாள்—†சிலைமகரங்
காட்டுதுலை மீனலவன் கன்னியிலுண் டாகுமழைக்
கூட்டரவிற் கூடுங் குழலினாள்—வீட்டடுத்த

---

* உள்ளான், காக்கை, வலியான், பருந்து எனப்பறவைப்பெயர்கள் தொனிப்பது காண்க.

† முன்னசசிட்டார் கொண்டபாடம், 'கன்று கதிர்வாளரவு' ஏட்டுப்பிரதிகளில் ஒற்று முதலியஇல்லாமல் 'கனறுகாகிவாளாவு' என்றிருக்கின்றது. ககரத்தைத் திகரமாகக்கொண்டால் 'கன்றுகதிர்' என்னலாம். ஆயின் முன்னடி 'கொன்றைச் சடாடவி' யென்றிருப்பதால், அதற்கேற்ப நெகிழிசையில்லாமல் 'கனறுக்ரவாளரவு' என்று யாம்பாடங் கொண்டோம். உக்ரம் என்பதை உக்கிரம்என்று வெண்டளைநோக்காதெழுதப் படுவதுபோல ஏட்டுப்பிரதிகளிற் பல இடங்கள் உண்டு.

* நாளுள்ளு நவமதியின் என்றும்பாடம்.

† தனுசு, மகரம், துலாம், மீனம், கடகம், கன்னி இவை கார்முகராசிகள்; இக்காலத்தில் மேகங்கள் கருமையடைந்து கால்வாங்கி நிற்கும்.

MADRAS:—Printed by P. C. KALLIANA SUNDARA NADAR, at the C. N. PRESS, 4, Guruvappan Street, Black Town, and Published by T. A. SWAMINATHA AIYAR, Armenian Street.

Just Published, pages lii, 440, 8vo, cloth
Price Eighteen Shillings.

THE NALADIAR

OR

FOUR HUNDRED QUATRAINS IN TAMIL

WITH

Introduction, Translation and Notes, Critical, Philological and Explanatory

TO WHICH IS ADDED

A CONCORDANCE AND LEXICON
with Authorities from the oldest Tamil writers

BY THE

REV. G. U. POPE, M.A., D.D.,
Sometime Fellow of the Madras University,
Member of the Royal Asiatic Society
AND OF
the German Oriental Society.

FIFTY COPIES HAVE BEEN PRINTED ON LARGE PAPER, FOR WHICH EARLY APPLICATION IS NECESSARY. PRICE TWO POUNDS PER COPY.

Other Works

BY

THE REV. G. U. POPE, M.A, D.D.

FOURTH EDITION, MUCH ENLARGED. IN THREE PARTS. TWELVE SHILLINGS AND SIX PENCE EACH.

A TAMIL HAND-BOOK
OR
Full Introduction to the Common Dialect of that Language.

PART I.

I. Introduction.
  1. History of the Language and Literature.
  2. Orthography, Pronunciation.
II. Grammatical, Lessons, Vocabularies and Exercises.
III. General Index.

PART II.

Appendices—Reading Lessons, Paradigms.
Notes on the Study of the 'Kural'.
Key to the Exercises.

PART III.

Dictionaries—
  I. Tamil-English.
  II. English-Tamil.

Third Edition, Small 4to, price 12 s.

A Text-Book of Indian History

WITH

Geographical Notes, Genealogical Tables, Examination Questions, and Chronological, Biographical, Geographical, and General Indexes, with Sixteen Maps.

Octavo, 12 s.

THE SACRED KURAL OF TIRUVALLUVA-NAYANAR
WITH
Metrical Translation, Notes, Grammar, Lexicon and Concordance.

Other Works

BY

THE REV. G. U. POPE, M.A., D.D.

Fifth Edition, Crown 8vo, price 7s. 6d.

First Lessons in Tamil
OR
An Introduction to the Common Dialect of that Language,
For the use of Foreigners learning Tamil, and of Tamilians learning English, with an easy Catechism in Tamil of both Colloquial and Classical Dialects. 5th Edition.

Crown 8vo, price 2s. 6d.

LONGMANS' SCHOOL HISTORY OF INDIA.

Crown 8vo, price One Shilling.

LITTLE RAJA'S PRIMER OF INDIAN HISTORY.

A Few Hymns
OF
Manikka Vachakar and Tayumanavar.
TRANSLATED INTO ENGLISH BY
P. A.
AND
Dr. G. U. Pope, M. A., D. D.

The English rendering now offered is most delightful and pleasant, and at the same time true to the original. A hand-book that must be in the hands of every religious Hindu. This affords a good stimulus to the practice of Bhakti or devotion.

Price Annas 4. By V. P. P. Annas 7.

The above can be ordered from
THE PUBLISHER,
"Siddhanta Deepika,"
Black Town, Madras.
OR
From
THE MANAGER,
Theosophist Office,
Adyar, Madras.

உண்மை விளக்கம் எனும் சித்தாந்த தீபிகை.

LIGHT OF GRACE OR THIRUVARUTPAYAN

OF

UMAPATHI SIVA CHARYA.

TRANSLATED WITH NOTES AND INTRODUCTION

BY

J. M. NALLASWAMI PILLAI, B. A., B. L.,

DISTRICT MUNSIFF, CHITTOOR,

PRINTED ON BEST PAPER, DEMY OCTAVO SIZE

To be had of the Author, Hindu Office, Mount Road, and the Proprietor, C. N. Press, Black Town, Madras.

கையொப்ப வரவு.

நமது "உண்மை விளக்கம்" எனும் "சித்தாந்த தீபிகை" பத்திரிகைக்காக நாளது தேதிவரையிலும் வசூலாயிருக்கும் சந்தாத் தொகையை அனேக வந்தனங்களுடன் ஒப்புக்கொள்ளுவதோடுங்கூட மற்றுமுள்ள சந்தாதாரர்களும் தங்கள் தங்களுடைய சந்தாத் தொகையைகூட சீக்கிரம் அனுப்புவார்களென்று நம்புகிறோம்.

குறிப்பு.—"உண்மை விளக்கம்" என்னும் பத்திரிகைக் கனுப்பப்படும் சந்தா முதலான பணங்கள் யாவற்றும் சென்னப்பட்டணம் பிளாக் டவுன் தொண்டைமண்டலம ஸ்கூலிலிருக்கும் "உண்மை விளக்கம்" எனும் "சித்தாந்ததீபிகை" மானேஜர் பு. ஷண்முகமுதலியாருக்கு அனுப்பவேணும்.

		ரூ.	அ.	பை.
1.	ம-ா-ா-ஸ்ரீ, எ. பூசலிங்கமுதலியார், சென்னப்பட்டணம்... ...	4	0	0
2.	,, தங்கவேலுசெட்டியார், கொசப்பேட்டை	2	0	0
3.	ம-ா-ா-ஸ்ரீ, ரு. ம. ப. பண்டாரசிவன் பிள்ளை, கோளம்பு ...	4	0	0
4.	குரிவிக்குளம் ஜெமீன்தார்	4	0	0
5.	ரெவரெண்டு ஜகொப் கஜயானத்தீவா, திருச்சிராப்பள்ளி	4	2	0
6.	ம-ா-ா-ஸ்ரீ, எ. சிங்காரவேலு முதலியார், பெங்களூர்	4	0	0
7.	,, எ. வி. திருவேங்கடசாமி முதலியார், கூநூர்... ...	4	0	0
8.	,, சி. எம். ரெங்கசாமி நாய்க்கர், கள்ளிக்கோட்டை ...	4	0	0
9.	,, பி. எம். மதுரைபிள்ளை, ரெங்கூன்	4	1	0
10.	,, சிவலிங்கம்பிள்ளை, கள்ளிகோட்டை	4	0	0
11.	எஸ். பி. மாட்சே, தூத்துக்குடி	4	0	0
12.	ம-ா-ா-ஸ்ரீ, எஸ். சிவகுருநாதர், யாழ்ப்பாணம்	4	0	0
13.	,, என். ஆர். நரசிம்ம அய்யர், வேலூர்	4	0	0
14.	,, கந்தசாமிபிள்ளை, சிதம்பரம்...	25	0	0
15.	,, வி. ஆர். ரெத்தினம்முதலியார், சிங்கராயகோண்ட ...	2	0	0

MADRAS:—Printed by P. C. Kalliana Sundara Nadar, at the C. N. Press, Madras, for the Publisher, T. A. Swaminatha Aiyar.